

શ્રી

આત્માનન્દ પ્રકાશ

इह हि रागद्वेषमोहाद्यज्जिभूतेन संसारिजन्तुना
 शारीरमानसानेकातिकटुकदुःखोपनिपात-
 पीक्षितेन तदपनयनाय हेयोपादेय-
 पदार्थ परिज्ञाने यत्नो विधेयः ॥

પુસ્તક ૧૧] વીર સંવત્ ૨૪૪૦, કાર્તિક. આત્મ સંવત્ ૧૮ [અંક ૪ થો.

॥ ॐ ॥

વર્ષારંભે રત્નત્રયી આરાધવાર્થે પ્રેરણા.

(શાદૂલ વિકીડિત.)

વંદો વીર જિનેન્દ્રને ભવિ તુમે આએ નવા વર્ષમાં;
 સેવો આતમારામ ગુરૂ ઘટથી આજે આર્તિ હર્ષમાં;
 આરાધો જિન ધર્મને હૃદયથી માર્ગાનુસારી થઈ,
 દર્શાવે દર માસિક અરે ! વ્યાપોજ રત્નત્રયી.

(જિજ્ઞાસુ ઉમેદવાર)

સદ્ભાવના એજ અનુપમ શાન્તિ સમર્પનારી સાચી કલ્પલતા છે.

[વસંત, તિલકા.]

૧ યસ્યાશયં શ્રુત કૃતાતિશયં વિવેક ॥

પોયૂષ વર્ષ રમણીય રમં શ્રયન્તે ॥

સદ્ભાવનાઃ સુરલતા નહિ તસ્ય દૂરે

લોકોત્તર પ્રશમ સૌખ્ય ફલ પ્રસૂતિઃ (શાન્તિ સુધારસે)

શ્રુતજ્ઞાનના ચિર પરિચય (અભ્યાસ) થી સુસંસ્કારિત થયેલા અને સત્યા-સત્યના પ્રકાશ આત્મિક વિવેકરૂપ અમૃતની વૃદ્ધિથી અત્યંત યોગ્યતાવંત (ભગ્ય શોભાવંત) થયેલા જેના આશય (અંતઃકરણ) માં સદ્ભાવનારૂપી સુરલતા ઉગી નીકળે છે (પ્રગટ થાય છે) તે શુભાશયને લોકોત્તર (અનુપમ) શાન્તિ જનિત સુખરૂપ ફળની પ્રાપ્તિ દૂર નથી; પરંતુ નજદીકજ છે. મતલબ કે જ્ઞાનીનાં સુકૃત વચનનું શ્રવણ-મનન કરવાથી જેના હૃદયમાં સદ્વિવેક જાગ્યો છે અને એથી જે ખરું ખોટું, હિત અણુહિત ગુણ દોષને સારી રીતે સમજી હિતકર ખરા ગુણનેજ આદરવા ઉજમાળ થયો છે અર્થાત્ હૃદયની અશાન્તિના કારણ સમજી તેને દૂર કરવા અને ખરાં શાન્તિનાં કારણ અંગીકાર કરવા જે ઉજમાળ-સાવધાન બન્યો છે અને એ રીતે અનુક્રમે સ્વહૃદયની શુદ્ધિ થાય એવી ઉત્તમ ભાવનાઓ-મૈત્રી, મુદિતા, કરુણા અને મધ્યસ્થતા-સાક્ષાત્ કલ્પવેલીની જેવી જેના પવિત્ર હૃદયમાં પ્રગટી નીકળી છે તેને પરમ શાન્તિ રસનો સાક્ષાત્ અનુભવ થવો દુર્લભ નથી. પણ સુલભજ છે. જેમ ખેડાણુ કરી ખાતર નાંખી સંસ્કારિત કરેલી કાળી ભૂમિમાં પુષ્કળ વર્ષાદના યોગે ઘીજ વપન કરવાથી મનમાનતો પાક નીપજે છે. તેમ અત્ર ભાવણુ. ઇતિશમ.

(કર્મઅથ-ટીકાનુસારે)

વિદ્ધ યાને અંતરાય કર્મનું સ્વરૂપ.

વિ-વિશેષણ, હન્યતે-તદાનાદિ જ્ઞયો વિનાશ્યન્તેડનેનેતિ વિદ્ધમન્તરાયકર્મ.

વિશેષે કરીને દાનાદિક લબ્ધિઓ-શક્તિઓ હણાય છે-વિનાશ પમાડાય છે આના વડે તેનું નામ વિદ્ધ અથવા અંતરાય કર્મ છે. તેના પાંચ પ્રકાર છે. ૧ દાનાંત-

૧ શાન્તિ સુધારસ નામના પુસ્તકમાં પૃષ્ઠ ૮ મેં શ્લોક પાંચમાંમાં થયેલી અર્થ સ્ખલના દૂર કરવાના આશયથી ઉપરનો શ્લોક સાર્થ તેની મતલબ સહિત અત્ર આપવામાં આવ્યો છે. તેમાં સદ્ભાવના અને સુરલતાનું રૂપ છે. તે શુદ્ધ-પવિત્ર આશયમાંજ પ્રગટ થાય છે અને અલૌકિક-પારમાર્થિક-અવિહ્વ વૈરાગ્ય-અનાસક્તિ-ઉદાસીનતારૂપ ઉત્તમ રૂળને પ્રસવે છે.

ધર્મ.

૯૧

રાય, ૨ લાભાંતરાય, ૩ ભોગાંતરાય, ૪ ઉપભોગાંતરાય અને ૫ વીર્યાંતરાય.

તે દરેક પ્રકારનું સ્વરૂપ નીચે પ્રમાણે કહ્યું છે.

દાન-દેવા યોગ્ય વસ્તુ વિદ્યમાન છતાં અને ગુણવંત પાત્ર (સુપાત્ર) લેવા આવ્યા છતાં અને દાનનું ફળ બાણતા છતાં પણ જે કર્મના ઉદયથી દધ ન શકાય તે દાનાંતરાય કર્મ બાણવું.

જે કર્મના ઉદયથી દાતા ઉદાર છતાં અને દેવા યોગ્ય વસ્તુ વિદ્યમાન છતાં યાચના કરવામાં કુશળ એવો પણ યાચક વસ્તુ મેળવી ન શકે તે લાભાંતરાયકર્મ બાણવું.

જેના ઉદયથી વિભવાદિ હોવા છતાં, અને આહાર પુષ્પ માદ્યાદિક પોતાની પાસે હાજર છતાં વિરતિહીન પણ પોતે તે ભોગવી શકે નહીં તે ભોગાંતરાય કર્મ બાણવું.

જેના ઉદયથી વસ્ત્ર, અલંકારાદિક વિદ્યમાન છતાં તેના ઉપભોગ કરી ન શકાય તે ઉપભોગાંતરાય કર્મ બાણવું. અને જેના ઉદયથી બળવાન, નીરાગી, અને યુવાન છતાં કંઈ નહીવું પણ કાર્ય કરી શકે નહીં. તે વીર્યાંતરાય કર્મ બાણવું.

પ્રભુ પૂજા, સદ્ગુરુ સેવા અને સદ્ધર્મ આરાધનમાં અંતરાય કરવાથી તેમજ હિંસાદિક અકાર્યો કરવા-કરાવવાથી ઉક્ત કર્મ (નિકાચિતપણે) બધાય છે, જેનાં બહુજ કટુક (કડવાં) ફળ પ્રાણીઓને ભવચક્રમાં ભમતાં વેઠવાં પડે છે. પરંતુ જે ભવ્યાત્માઓ શુદ્ધ દેવ, ગુરુ, ધર્મનું યથાવિધિ આરાધન ઉદ્વિસિત ભાવથી કરે છે. સત્ કાર્યમાં અન્ય જનોને સહાય દે છે તેમજ તેવાં સત્ કાર્યની અનુમોદના કરે છે તે શુભાશયો અંતરાય કર્મનો ક્ષય કરી અનુક્રમે અક્ષય સુખને પામી શકે છે.

ઈતિશમ્

લેખક,

મુનિ મહારાજ શ્રી કપૂરવિજયજી મહારાજ.

ધર્મ.

સમગ્ર સંસાર ધર્મના વિષયમાં ઘણું કથન કરે છે. પ્રત્યેક ધર્મ-શિક્ષક ધર્મ અહંસ કરવા માટે આગ્રહ કરે છે. પ્રત્યેક ધર્મોપદેશક ઉપદેશ આપે છે કે, દરેક પ્રાણીએ ધર્મ-પથપર ચાલવું બેઠવું. આવી રીતે ધર્મ એક ઘણું અગત્યનું, અને અવશ્ય કરવા લાયક કર્તવ્ય છે. એટલા માટે દરેક ધર્મશ્રુતિએ ‘ ધર્મ શું છે ? ’ એ અવશ્ય સમજવું, અને બાણવું બેઠવું.

દ્રવ્યનો સ્વભાવ ધર્મ કહેવાય છે. દ્રવ્યનો જે કોઈ સ્વભાવ છે તેજ તેનો ધર્મ છે. બે દ્રવ્ય સ્વ-સ્વભાવની મર્યાદા-હદમાં પ્રવર્તે છે, તો, કહેવાયે કે, તે પોતાના

નિજ-ધર્માનુસાર આચરણ કરે છે. આનાથી વિપરીત, અર્થાત્ દ્રવ્ય પોતાના સ્વ-લાવાનુસાર નહિ પ્રવર્તે, અથવા દ્રવ્યનો સ્વભાવ ખરાબ હાલતમાં હોય, યા દૂષિત અવસ્થામાં હોય તો, કહેવાશે કે, તે સ્વ સ્વભાવ-નિજ-ધર્મ વિરૂદ્ધ આચરણ કરે છે.

આપણે અહીંયા વિચારવું જોઈએ કે, આત્માનો સ્વભાવ શું છે? જૈન શાસ્ત્રો-માં આત્માના સ્વભાવ જ્ઞાન કથન કરેલ છે. સર્વકાલ, તથા સર્વ સ્થાનમાં રહેલા સઘળા પદાર્થોનું યથાર્થ પણે જાણવું, અર્થાત્ ‘સર્વજ્ઞતા’ એ આત્માનો યથાર્થ સ્વભાવ છે. પરંતુ સંસારી આત્માનું જ્ઞાન ખડુજ મર્યાદિત-ટુંકું છે, અને તે પણ ઇન્દ્રીયા ઉપરજ નિર્ભર છે, અર્થાત્ ઇન્દ્રીયોને આધીન છે. જો કે આત્માનો વાસ્તવિક ધર્મ પરમાત્મ-સ્વરૂપજ છે, પરંતુ સંસારી આત્મા પોતાના શુદ્ધ-સ્વરૂપથી પતિત થયેલો છે, તેથી તેનો ઉદ્દેશ તે શુદ્ધ-સ્વરૂપને પ્રાપ્ત કરવાનો હોવો જોઈએ. કેટલાંક નિયમો આવાં છે કે, તેમની અનુસાર આચરણ કરવાથી આત્માને શુદ્ધ-સ્વભાવ પ્રાપ્ત કરવામાં તેઓ મદદ કરે છે. જેમ કારણ પણ તજજનિત કૃપા, અર્થાત્ કાર્યના નામથી ઓળખવામાં આવે છે, તેમ, તે નિયમો પણ-જેમની અનુસાર આચરણ કરવાથી આત્માનિજ-સ્વભાવને પ્રાપ્ત થાય છે—ધર્મ કહેવાય છે. આ પ્રકારે આત્માનો મૂળ ધર્મ છે પરંતુ કારણ પણ-જેની મદદથી આત્મા-મૂળ-સ્વભાવ મેળવે છે.—અવહારથી ધર્મ કહેવાય છે. એટલા માટે અવહારથી ધર્મની વ્યાખ્યા આ પ્રમાણે કરી શકાય કે, જે વિચાર, વચન અને કાર્ય આત્માને સ્વ-સ્વભાવ તરફ આકર્ષિત કરે, તે, ‘ધર્મ’ છે. અથવા ધર્મ તે, છે કે, જે આત્માને નિજ-સ્વભાવની સમીપમાં પહોંચાડે. એનાથી વિપરીત વિચાર, વચન અને કાર્ય-જે આત્માને નિજ-સ્વભાવથી વિમુખ કરે- તે ‘અધર્મ’ છે. અર્થાત્ અધર્મ તે, છે કે, જે આત્માને નિજ-સ્વભાવથી દૂર કરે.

આત્મા સ્વતઃ એક જ્યોતિર્મય આવેલો પદાર્થ છે, કે, તેમાં જગતના સર્વ પદાર્થો પોતાના સઘળાં પર્યાયો, અને શુભો સહિત દેખી શકાય છે, પરંતુ આ આત્મા સંસારમાં સદા-અનંતકાળથી કર્મ મલવડે મલીન થઈ રહ્યો છે, અને ભાવ કર્મના આક્રમણથી ડગમગી રહ્યો છે, તેથી તેમાં કાંઈ પણ સ્પષ્ટ પણે દેખાતું નથી. જ્યારે પાણી ગાદળું થઈ જાય છે, ત્યારે તેમાં મુખ યા અન્ય કોઈ પણ વસ્તુ દેખી શકાતી નથી, જ્યારે સમુદ્ર-કરીયામાં ચંચળ લહેરો ઉચ્છળા મારે છે, ત્યારે તેમાં કાંઈ પણ જોઈ શકાતું નથી. એજ હાલ આ આત્માનો છે, દ્રવ્ય કર્મ અને ભાવ કર્મની અસરથી આત્મા સદાથી ધુધળો થઈ રહેલો છે. ખરૂં કહીએ તો સંસારી આત્મા રાગ, દ્રેષ, અને મોહરૂપ શિકારીઓનો શિકાર થઈ રહેલો છે, અને પોતાનો તથા અન્યનો મૂળ-સ્વભાવ શું છે? એ ભૂલી ગયો છે. રાગ અને દ્રેષ તેને દુઃખી અને વ્યાકુલ બનાવી રહ્યા છે. ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ તેને મુખ-શાંતિનો લાભ લેવા નથી દેતા. જ્યારે રાગ, અને દ્રેષ ક્રમ થાય છે, ત્યારે આત્મામાં મુખ-શાંતિનો વિકાસ થાય છે, અને તેનું જ્ઞાન વૃદ્ધિ પામે છે, જે કોઈ આત્મામાંથી જ્યારે રાગ,

ધર્મ.

૯૬

અને દ્રેષ સર્વથા નાશ પામે છે. અનાદિ કાળથી અંધનમાં બાંધી રાખનાર જ્ઞાનાવરણીયાદિ કર્મોનેા સંહાર થાય છે, ત્યારે, તે સર્વજ્ઞ થઈ, પરમાત્મ પદ પ્રાપ્ત કરે છે, જે, તેના અંતિમ ઉદ્દેશ હોય છે. કેઈપણ સંસારી આત્મા એ અંતિમ ઉદ્દેશ ને ત્યાં સુધી નથી પહોંચી શકતો, જ્યાં લગી તે રાગ, દ્રેષ અને મોહરૂપ મહા શિકારી શત્રુઓનો સંહાર ન કરી શકે ! અને સુખ-શાંતિ પ્રકટ ન થાય.

આ પ્રકારે એક વ્યક્તિએ વિચાર, વચન, અને કાર્યોદ્ધારા પોતાને માટે આ પ્રમાણે આચરણુ આચરણુ બેઠએ, કે જેનાથી, તેને સુખ અને શાંતિ પ્રાપ્ત થાય, તથા આત્માના શુદ્ધ-સ્વભાવ, અર્થાત્ પરમાત્મ-સ્વરૂપને પહોંચી શકાય. એ પ્રકારના આચરણુને સામાન્યપણે પુણ્ય કહેવામાં આવે છે. અને એનાથી વિપરીત કાર્ય કરનારને પાપ. આ કારણ પુણ્ય-અને પાપની સામાન્ય વ્યાખ્યા આ પ્રમાણે કરી શકાય છે—જે આત્મામાં રાગ, દ્રેષ, મોહ, ક્રોધ, માન, માયા, અને લોભને કમ કરે, અને સુખ તથા શાંતિની વૃદ્ધિ કરે તે ‘પુણ્ય’ છે. એનાથી વિપરીત જે રાગ, દ્રેષ, મોહાદિની વૃદ્ધિ કરે, તથા સુખ અને શાંતિને ઘટાડે તે ‘પાપ’.

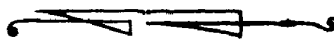
આ સંસારમાં આત્માને એક એવી યાત્રા—સફર કરવાની છે, કે જેનો અંતિમ ઉદ્દેશ ‘પરમાત્મ-સ્વરૂપ’ થવું છે. જેટલો જેટલો આત્મામાં રાગ, દ્રેષ, અને મોહ ઘટે છે, તેટલો તેટલો નિજ-સ્વભાવ-જ્ઞાન વધે છે, અને તેમ તેમ આત્મા પરમાત્મ પદની પાસે પહોંચતો જાય છે. આનાથી વિપરીત, જેટલો જેટલો આત્મા રાગ, દ્રેષનાં દૂષિતો જાય છે, તેમ તેમ તેનો જ્ઞાન-ધન નાશ પામતો જાય છે, અને ઇચ્છિતવાના મહાન ઐશ્વર્યશાલી પદથી અધિક પતિત થતો જાય છે.

આ પ્રકારે વિચાર, વચન, અને કાર્ય—જે આત્માની એ મહાન મુસાફરીને નિર્વિઘ્નપણે ખતમ કરવામાં, અને પરમાત્મ-પદની સમીપવર્તી, પહોંચવામાં, મદદગાર છે—તે પુણ્ય, યા—‘ધર્મ’ ને નામે ઓળખાય છે. આનાથી વિપરીત—ઉલટું વિચાર, વચન, અને કાર્ય—જે આત્માની એ યાત્રામાં વિઘ્ન નાખી, પરમાત્મ-પદ થી પરાઉંમુખ કરાવે છે—તે ‘પાપ’ યા ‘અધર્મ’ કહેવાય છે. અધર્મ અને ધર્મની જાય કરવાની આ સાધારણ રીતિ છે. પરંતુ એ યાત્રા પાર કરવી અત્યંત કઠિન છે. અનંત શક્તિનું સામર્થ્ય ધરાવનાર, પણ કર્મરૂપ ક્ષાસામાં ક્ષાસાએ લે હોવાથી, આ દીન આત્માને એ યાત્રા એકદમ કરવી અશક્ય નહિંતો, મુશ્કેલ તો અવશ્ય છેજ.

આત્મા રાગ, અને દ્રેષને—જેમાં તે આટલા દીર્ઘ કાલથી ખૂચી રહેલો છે—એકદમ પૂર્ણપણે નથી છોડી શકતો, પરંતુ આ કાર્ય તે ધીમે ધીમેજ કરી શકે છે. આ સંસારમાં ભિન્ન ભિન્ન આત્માઓએ ભિન્ન ભિન્ન સીમા લગી, ઉત્તરિ કરી છે, તેથી, તેઓ પોતાની ઉત્તરિની સીમા—હઠના અનુસારેજ ધર્મ—પથ ગ્રહણ કરી શકે

છે. જો હું તેમને—જેઓએ નીચી હદ સુધીજ ઉન્નતિ કરી છે, અને પોતાના આત્માને આટલો ઉન્નત નથી કર્યો, કે જેથી તેઓ તેને સુષુપ્તે સમગ્રી શકે—ઉચ્ચ ધર્માચરણનો ઉપદેશ આપે તો ' પરિણામ એ આવશે કે—તેઓ તેને ગ્રહણ નહિ કરી શકશે, અને કલેશ તથા અડચણ વેઠી, આંતરે તેઓ સહુથી ખરાબ સ્થિતિમાં સ્થાપન થશે. એટલા સાડા આવા મનુષ્યોના માટે નિમ્ન શ્રેણીની શિક્ષા આપવામાં આવી છે કે, જે ધીમે ધીમે તેમની શક્તિને વધારે છે, અને તેમને અધિક ઉચ્ચ—ધર્મના અધિકારી બનાવે છે. આ પ્રકારનો ધર્મ યદ્યપિ સામાન્યપણે તો એકજ છે. પરંતુ જેઓ તેને ધારણ કરવાની ઇચ્છા કરે છે, તેમની વિશેષ-શક્તિઓ તથા અવસ્થાઓના કારણથી તે અનેક પ્રકારનો કહેવાય છે, અને પ્રત્યેક વ્યક્તિ પોતાના માટે નિજ—પરિણામોની વૃદ્ધિ, તથા તરક્કીના અનુસારે તે (ધર્મ) ને નિમી લે છે. ધર્મ પરમાત્મ—સ્વરૂપ સુધી પહોંચવા માટે એક પ્રકારની નિસરણી છે. સંસારી આત્મા એકદમ સહુથી ઉંચી પાયરીપર નથી ચઢી શકતો, તેને ઠેક ઉપર પહોંચવા માટે એક એક પાયરી ચઢવી પડે છે. જે આત્મા સહુથી ઉપરની પાયરી ઉપર ચઢી ગયો હોય, તેને જો પાંચ પાયરી નીચે ઉતરવું પડે તો, તે, તેની અવનતિ થઈ કહેવાય છે, પરંતુ નીચે રહેલો પ્રાણી જો પાંચ પાયરી ઉપર ચઢે તો, તે, તેની ઉન્નતિ છે. એ પ્રકારે સઘળા જીવો માટે તે (એક)જ ધર્મ નથી થઈ શકતો, પરંતુ તેમની શક્તિ અને અવસ્થાના અનુસારે કઈ પ્રકારના જીવો જીવો ધર્મો હોવા જોઈએ, કારણકે સંસારી આત્મા ભિન્ન ભિન્ન આધાર ઉપર અવલંબી, ઉન્નતિ કરી રહ્યા છે, માટે સઘળાનો તે (એક)જ પ્રકારનો ધર્મ નથી થઈ શકતો. ધર્મનો ઠસોટી જે આત્માને નિજ—સ્વભાવ પ્રાપ્ત કરાવવામાં, તથા પરમાત્મપદની પાસે પહોંચાડવામાં સહાયક છે—જોકે સઘળા ઠેકાણે તેજ છે, પરંતુ ધર્મના ખાસ (વિશેષ) કાર્ય, પદ, અને આધારો—જેમની ઉપર ભિન્ન ભિન્ન આત્માઓ ચાલી રહ્યા છે—તે કઈ પ્રકારના હોવા જોઈએ. એજ સાચા સિદ્ધાંત—ઉપરથી અર્હત પરમાત્માએ, પ્રથમ ધર્મના બે વિભાગો કર્યા, અર્થાત સાધુધર્મ, અને ગૃહસ્થ ધર્મ, આ બે ધર્મોના પણ કેટલાએક લાગ કરવામાં આવ્યા છે, કે, જેનાથી પ્રત્યેક—વ્યક્તિ—દરેક આત્મા સ્વ સ્વ શક્તિ અને અવસ્થાઓના અનુસારે, સારી રીતે શુદ્ધ—ધર્મનું પાલન કરી શકે, કે જેના પ્રતાપે અંતિમ ઉદ્દેશ જે પરમાત્મપદ પ્રાપ્ત કરવાનો છે, તેને પ્રાપ્ત કરી આત્માનો નિજ—સ્વભાવ જે પરમાત્મ સ્વરૂપ છે, તેમાં લીન થાય !

શમ્ ! શમ્ ! શમ્ !

વિતર્ક થકી શું ધર્મ પ્રાપ્તિ થાય છે ?

૯૫

વિતર્ક થકી શું ધર્મ પ્રાપ્તિ થઈ શકે છે ?

વિતર્ક વશતોડપિ ધર્મ:

લેખક—મુનિ મણિવિજયજી મુ. લુણાવાડા.

પ્રિય બાંધવ, વિચાર, શબ્દની શક્તિ મહા અઘોરિક છે. વિચારશીલ માણસ કોઈ દિવસ વિરૂદ્ધ આચરણ કરતો નથી. વિચારીને કરેલું કાર્ય મહાફલદાયક થઈ શકે છે. જ્યાં વિચાર છે ત્યાં જ્ઞાન અને ધર્મ છે, જ્યાં વિચાર નથી ત્યાં જ્ઞાન અને ધર્મ નથી. વિચારથીજ વિતર્ક એટલે તર્ક મહાપોહ થઈ શકે છે પણ જ્યાં વિચારજ નથી, ત્યાં ઉપર કહેલ એક પણ નથી. કોઈ દિવસ વિતર્ક થકી પણ ધર્મની પ્રાપ્તિ થાય છે.

॥ ચંદ્રદ્રાચાર્યશિષ્યવત્ હયોરપિકેવલજ્ઞાનમ્. ॥

ભાવાર્થ—વિતર્ક પણના વશવર્તિપણથી ચંડ્રદ્રાચાર્ય તથા તેમના શિષ્ય બન્નેને કેવલજ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું.

યત:

કેસુસીલા સુહમાય, સજ્જનાગુરુજનસ્સવિસુસીસા,

વિલ્લંજણંતિસુદ્ધિં, જહસીસો ચંદ્રદ્રાસ્સ.

॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—કોઈ સારા શીયલ સ્વભાવવાળા તથા સારા ધર્મ વાળા તથા સંજ્ઞન વર્ગમાં પંકાયેલા એટલે સારા સંજ્ઞન જે હોય તે ગુરુજનના પણ સારા શિષ્યો થઈ રહે છે, એટલુંજ નહિ પણ ગુરુ જનને પણ મોટા પ્રકારની શુદ્ધિને ઉત્તમ કરાવી મહા લાભના આપનારા થાય છે. જેમ ચંડ્રદ્રાચાર્યના શિષ્યે પોતાના ગુરુ ચંડ્રદ્રાચાર્યને મહાન્ શુદ્ધિ ઉત્તમ કરાવી તે નીચે મુજબ છે.

ઘણંતો યથા.

ઉજ્જયની નગરીને વિષે ચંડ્રદ્રાચાર્ય નામના આચાર્ય અત્યંત કોપી હતા. તે મૂળ પ્રથમથીજ પ્રકૃતિ થકી કોપી હતા અને તેથીજ તે સાધુઓથી બુદ્ધા વસતા હતા. કારણ કે સાધુ સાથે વસવાથી કોપ થાય માટેજ બુદ્ધા વસતા હતા. એવા અવસરે અન્યદા શ્રેષ્ઠ પુત્ર નવીન પાણિગ્રહીત (પરણેલો) મિત્ર સહિત ત્યાં આવ્યો અને સાધુને વાંધા. તે વખતે ક્રિડા છે પ્રિય જેને એવા મિત્રોએ સાધુઓને કહ્યું કે આ માણસને દિક્ષા આપો. સાધુઓએ પણ તે લોકોને ઠકા મશ્કરી કરનારા ગણી ગુરુ મહારાજને દેખાડીને કહ્યું કે જાઓ તે અમારા ગુરુમહારાજ દિક્ષા આપશે. ગુરુ પાસે જઈ તે લોકોએ કહ્યું કે આને દિક્ષા આપો. તે અવસરે રોષથી ગુરુએ કહ્યું કે રક્ષા (રાખોડી) લાવો. મિત્રોએ હાથથી રક્ષા લાવી આપવાથી ગુરુએ પોતાના બે પગ વચ્ચે તેમનું મસ્તક ભેરથી દબાવી લોચ કર્યો. આવો દેખાવ દેખવાથી મિત્રો વિચેરે

સ્વજન વર્ગના ભયથી વિલક્ષણ થઈ ઘરે ગયા. આ સમયે નવદિક્ષિત વિચાર કરે છે કે અહો ભાવથી તો દિક્ષાના પ્રણામ નહોતા-પણ હાસ્યથી પણ ચારિત્ર લીધું (લોચ-થયો) તો હવે યાવત્જીવ ચારિત્ર-હો ! એમ નિશ્ચય કરી ગુરૂ મહારાજને કહ્યું કે હે ભગવાન આ વૃત્ત મેં ખાળકીડાથીજ લીધેલું છે તે અખંડ રહે; પરંતુ બીજે સ્થાને ઇંદાંથી જવાની જરૂર છે, કારણ કે-મહારા ખંધવ આદિ સ્વજન વર્ગ જાણશે તો હેરાન કરશે. ગુરૂ કહે કે હું રાત્રિયે દેખતો નથી માટે તું જઈને માર્ગ જોઈ આવ. તેણે તેમ કૃત્યું કે જેથી બન્ને જણ રાત્રિમાં ચાલ્યા. રાત્રિયે ઉચનીચ માર્ગને લીધે રસ્તાના અંદર ચાલતા રખલના થવાથી ગુરૂ રોષારૂણ થઈ કહે છે, રો રો દુષ્ટ શૈક્ષિક (નવીન-શિષ્ય) તે આવો રસ્તો જોયો છે કે. ઇત્યાદિ વચનો વડે તર્જના કરી નવીન શિષ્યના મસ્તક ઉપર ઢંડનો પ્રહાર કર્યો, તે અવસરે-ઢંડ વડે કરી હણાયેલો ચિંતવે છે હા ! હા ! ઇતિખેદે મંદ ભાષ્યના ઘણી એવા મેં આ મહાત્માની હુદ્દશા કરી. આવી રીતે આત્મનિંદા કરતા સંવેગ રંગ ઉત્પન્ન થયો. વારંવાર તાડના કરવાથી શુકલધ્યાન પ્રાપ્ત થયું. અનેક્ષપકશ્રેણિ ઉપર આરોહણ થઈ કેવલજ્ઞાન પામ્યા.

હવે કેવળજ્ઞાનના પ્રાપ્ત થવાથી જ્ઞાન વડે કરી સરલ માર્ગ ચાલવા માંડ્યા. પ્રભાતે સૂર્ય ઉદય થયે છતે, મસ્તક થકી રૂધિર ઝરવાથી રૂધિરખરડેલ મસ્તકને દેખી સૂરિ વિચારે છે, અહો આજનો દિક્ષિત શિષ્ય તેને પણ મહા ક્ષમા રહી છે. ઢંડ અને વચન વડે કરી તાડના તર્જના કરેલાને લેશ માત્ર ક્રોધ નથી અને એકાંત રીતે ક્ષમાજ છે, છતાં હું ઘણા કાલનો દિક્ષિત છું તો પણ મને લેશ માત્ર ક્ષમા નથી. ધિક્કાર છે મહારા યાપી આત્માને. જ્ઞાની મહારાજે ક્રોધ મહા પાપિષ્ઠ કહેલો છે.

યતઃ

ક્રોધોમૂલમનર્થાનાં, ક્રોધઃ સંસાર વર્ષ્કઃ

ધર્મઃ ક્વયકરઃ ક્રોધઃ, સ્તસ્માત્ક્રોધો વિવર્જયેત્ ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—ક્રોધ અનર્થનું મૂલ છે, ક્રોધ સંસારને વૃદ્ધિ કરનારો છે, ક્રોધ ધર્મ ને ક્ષયકરવા વાલો છે. એવું જાણી ક્રોધનો ત્યાગ કરવો તેજ સારભૂત છે.

વિવેચન—પરને ઉદ્વેગ ને સંતાપ કરવા વાળો ક્રોધ છે, વૈરની પરંપરાને વૃદ્ધિ કરનારો છે, ક્રોધ સદ્ગતિને હણનારો છે, ક્રોધથી મહાપુરૂષો પણ વ્રતથી તથા ધર્મથી પડેલા છે, ક્રોધાગ્નિ-વ્રત, તપ, જપ, પ્રત્યાખ્યાન, ક્રિયાકાંડ, સર્વને ક્ષણ માત્ર માં ખાળીને ભસ્મ કરી દે છે અને હુર્ગતિના અંદર, લઈ જઈને નાખે છે. આવો આ ભવ પરભવ તથા ભવોભવ રખડાવનારો ક્રોધ મેં આટલી આટલી વૃદ્ધ અવસ્થા થઈ તો પણ ત્યાગ કર્યો નહિ. તો મહારા આત્માને ધિક્કાર છે, અને ક્ષમાશીલ આ નવીન શિષ્યને ધન્ય છે. કહ્યું છે કે—

વિતર્ક થકી શું ધર્મ પ્રાપ્તિ થાય છે ?

૯૭

યતઃ

ક્રાંતિરેવજગદ્ધ્યા, ક્રાંતિરેવજગદ્ધિતા,
ક્રાંતિરેવજગજ્જેષ્ઠા, ક્રાંતિઃ કલ્યાણ દાયિકા. ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—ક્ષમા જગતવંધ છે, ક્ષમા જગતને હિતકરનારી છે, ક્ષમા જગતને વિષે મોટામાં મોટી છે ક્ષમા કલ્યાણને આપવાવાળી છે.

વિવેચન—ક્ષમા તેજ પરમ જ્ઞાન છે, ક્ષમા તેજ પરમ તપ છે, ક્ષમા તેજ પરમ જ્ઞાન છે, ક્ષમા તેજ દયા છે, ક્ષમા તેજ ધૈર્ય, વીર્ય અને પરાક્રમ છે. ક્ષમા તેજ મત છે. આવી ક્ષમા ઘણા કાળના દિક્ષિત એવા મને લગાર માત્ર ઉત્પન્ન થઈ નથી. આવી રીતે વિવેકને સમુદ્ધ ઉત્પન્ન થવા થકી, પશ્ચાતાપરૂપી અગ્નિવડે કરી ઠર્મ ઇંધનને (લાકડાને) ખાળી ભસ્મી ભૂત કરી ચંડરૂદ્રાચાર્ય કેવળજ્ઞાન પામ્યા.

વિશેષ—ત્રયાંતરમાં વિશેષ એટલું છે કે નવીન દિક્ષિતના સ્કંધ ઉપર ખેશી રાત્રિમાં ચાલવા લાગ્યા. વિષમ ભૂમિ ઉપર પછડાવાથી આચાર્યને રોષ ચડ્યો. મસ્તક ઉપર ઢંડના પ્રહાર કર્યા, આત્મ નિંદા કરતા શિષ્યને કેવળજ્ઞાન થયું. જ્ઞાનવડે કરી દેખવાથી સરલ સિક્ધે રસ્તે ચાલવાથી શિષ્યના સ્કંધ ઉપર ખેઠેલ ચંડરૂદ્રાચાર્યને નિદ્રા આવી ગઈ. સરલ રીતે ચાલતા શિષ્યને શુરૂએ કહ્યું હવે કેમ સિક્ધો ચાલે છે ? માર તેજ સાર છે. શિષ્યે કહ્યું કે તમારી કૃપાથી. હવે પ્રભાત થવાથી રૂધિર ખરડેલ મસ્તકને દેખી, ત્યાં સિદ્ધિ ભૂમિ ઉપર ચાલવાથી શુરૂને પશ્ચાતાપ થયો. શિષ્યને સરલ રસ્તે ચાલવાનું કારણ પુછતાં શિષ્યે જ્ઞાન પ્રાપ્તિ કહી. પ્રતિપાતિ કે અપ્રતિપાતિ. શિષ્યે અપ્રતિપાતિ, કહેવાથી શુરૂ મહારાજ નીચે ઉતરી આત્મનિંદા કરવા લાગ્યા. હા! હા! મહા પાપી એવા મેં કેવલીની આશાતના કરી. આવી રીતે આત્મનિંદા કરતા નવીન શિષ્યની ક્ષમાને વખાણતા તે પણ કેવળજ્ઞાન પામ્યા.

એવી રીતે વિતર્ક કરવાથી ચંડરૂદ્રાચાર્યને કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયું. તો જે ભવ્ય પ્રાણી પ્રથમથીજ ક્રોધને ત્યાગ કરી ક્ષમાને અંગીકાર કરે છે તે મુક્તિ સુખ શીઘ્ર પામે તેને વિષે આશ્ચર્ય નથી.

इति चंद्ररुद्रचार्य तथा तत् शिष्य द्रष्टांतः संपूर्ण ॥

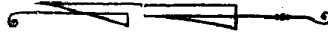
॥ ૐ ॥

શાલ મુબારક.

(મંદા કાન્તા.)

પ્રાતુ ! પ્રાતઃ સમય તમને પૂર્ણ આનંદ અર્પો,
 ધીમે ધીમે દિનકર વળી દિવ્ય કાન્તિ સમર્પો;
 વૃદ્ધિ થાવા નવિન વરષે જ્ઞાન આર્તિક આદિ,
 ક્ષિપ્તાર્થો સકલ ફલવા અર્ધ મુખાર્ક બાદી.—૧

(જિજ્ઞાસુ ઉમેદવાર)

આત્મિક ચતુરંગી અવસ્થાઓ.

જોડવાદીઓ વડે પ્રસાર પામેલા અવિદ્યાના અધકારમાં અત્યંત પ્રવૃત્તિમય થઈ રહેલા જમાનાના વડોમાં, કાલના પરિક્રમ વડે થયેલી શિથિલતાની પરિસ્થિતિમાં, તેમજ શ્રદ્ધાને અતિક્રમી યુક્તિસિદ્ધ પ્રયોગોની યોજનામાં ‘ આત્મા ’ જેવી અમૂલ્ય વસ્તુ ગુમ થઈ છે, જે અનેક અનુભવો અને સંસ્કારો રૂપ ક્રોધાળીઓથી ખોદવા પછીજ જડી શકે તેમ હોવાથી તે અમૂલ્ય વસ્તુને શોધવાને માટે જે પ્રાણીઓ ખેદરકાર બને છે અથવા શોધવાની પ્રગતિ કરતાં વિરમે છે તેઓ પોતાની પાસે જ રહેલા અપ્રતિમ ખજાનાનો ઉપયોગ કરી શકતા નથી અથવા તેનું મૂલ્ય આંકી શકતા નથી એમ કહેવું નિર્વિવાદ સિદ્ધ છે, અને શાસ્ત્ર તે ખુદી રીતે દર્શાવી આપે છે; છતાં પણ સત્શાસ્ત્રો પ્રાણીઓને એવી શીઘ્ર અને સરલપણે જાગૃતિ આપે છે અને પ્રભોધે છે કે ‘ આત્માની શોધ કરો, તેને બરાબર ઓળખી પ્રશસ્ત માર્ગમાં જોડવા પ્રગતિ કરો, અને એજ તમારા જન્મનું સાર્થક્ય છે. વસ્તુ સ્થિતિ આ પ્રકારે હોવાથી શાસ્ત્ર વડે થયેલી જાગૃતિ કૃત્રિમ અથવા અકૃત્રિમ અજ્ઞાનાવસ્થાને દૂર કરે છે અને પ્રાણીઓને સન્માર્ગ લક્ષી વાળે છે.

સત્શાસ્ત્રદ્વારા આત્માના અસ્તિત્વનું જ્ઞાન થવા પછી તેની અવસ્થાઓનું જ્ઞાન થવું ઉચિત છે; અને તે ન થાય તો અનાદિ મિથ્યાવાસનામાં વાસિત રહેલા આત્માનો કદાપિ ઉદ્ધાર થઈ શકેજ નહિ અને તે ન થાય તો ‘ નદી ઘોળ પાપાણુ ’ ન્યાય વડે પ્રાપ્ત થયેલા કષ્ટસાધ્ય મનુષ્ય જન્મની નિરર્થકતા થાય અને પુણ્ય યોગે પ્રાપ્ત થયેલું શુદ્ધિબળ અયોગ્ય માર્ગમાં વહી નિરૂપયોગી થાય; તેટલા માટે આત્માની

આત્માની ચતુરંગી અવસ્થાઓ.

૯૯

અવસ્થા જાણ્યા પછી વિવેકપુરઃસર તે સ્થિતિઓને વિચારી, ઉચિત અવસ્થાને ગ્રહણ કરી-અભ્યાસ કરી-આદરી, અનાદિ કાળથી ગાઢ પરિચિત અનુચિત અવસ્થાને શી રીતે તજવી, તદ્દર્થે તેના હેતુઓ શોધી કાઢી તે ઉપર આત્મસંયમન કરવું એ આત્મ-દ્રવ્ય તેમજ તેની પર્યાય રૂપ અવસ્થાઓ-દશાઓ જાણવાનો ખાસ અંતરંગ હેતુ છે અને તેમાંજ સુજ જનોએ આદર કરવો ઉચિત છે.

આત્માને જુદી જુદી કોટિઓમાં ચાર અવસ્થાઓ હોય છે. નિદ્રા, સ્વપ્ન, જાગૃત અને ઉજ્જગર આ અવસ્થાઓમાં પ્રથમની એ અવસ્થા ફરેક આત્માને પરાધીન કરી ગુલામ બનાવે છે અને આત્મસત્તાને દબાવી દે છે; જ્યારે છેલ્લી એ અવસ્થાવડે આત્મા જાગૃત થઈ પોતાની પરાધીન અવસ્થાને ઓળખે છે, તેથી વિર-મવા પ્રયત્ન કરે છે અને પરિણામે વિરમે છે. સૌથી પ્રથમની નિદ્રા દશા આત્માને દર્શનાવરણીય કર્મનો ઉદય છે અને તેના પરાધીનપણામાં આત્મા સ્વશક્તિ ગુમાવી નિદ્રા લે છે. પરંતુ આ નિદ્રા જ કે અલ્પકાલીન હોય છે છતાં તે જેટલો વખત સામાન્ય કરે છે તેટલો વખત આત્માને શૂન્ય અવસ્થામાં મૂકે છે. કેટલાએકો મનનું 'પુરિતતિ' નાડીમાં વહન થવું તેને નિદ્રા કહે છે પરંતુ જૈનદર્શન આત્માના પરાધીનપણાની અવસ્થાને મુખ્ય કરતાં કહે છે, તે ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે આત્માની પરતંત્રતાવિશિષ્ટ અવસ્થા શિવાય અન્ય સ્થિતિ નથી. સ્વપ્ન દશા એ વળી નિદ્રાની અંતર્ગત દશા છે. જે નિદ્રાવડે આત્માની શૂન્ય સ્થિતિ બને છે તેવી શૂન્ય સ્થિતિમાં આત્માને વિકલ્પોયાં પ્રેરવો એ સ્વપ્ન દશાનું ઈર્તવ્ય છે અને તે પણ આત્માની સ્વાધીન મર્યાદાથી વિશિષ્ટ પ્રકારનું ચ્યુતપણુંજ છે. આથી આ ઉભય દશાઓ બાહિર જગત્માં આત્માને વશ કરે છે અને અનંત બળયુક્ત તે દ્રવ્યનો અને તેના ગુણોનો પ્રતિરોધ કરે છે.

આ બંને દશાથી બાહિર જગત્માં આત્માની આવી સ્થિતિ બને છે એટલેથીજ વિરામ થતો નથી. પરંતુ આત્માની અંતરંગ પરિસ્થિતિમાં આ બંને દશાઓ અદ્ભુત કામ કરી રહી છે. જ્યાંસુધી ગ્રંથિલેહ કરવાનો સમય આવી પહોંચ્યો નથી, જ્યાંસુધી અપૂર્વ આત્મવીર્ય ઉલ્લસાયમાન થયું નથી, જ્યાંસુધી મિથ્યાત્વ વાસના પ્રત્યેક પ્રદેશોમાં સ્પર્શી રહી છે અને જ્યાંસુધી ક્રોધાદિ કષાયોની તીવ્રતા પ્રબળપણે ઝુઝમતી હોય છે ત્યાંસુધી આત્માના અંતર જગત્માં નિદ્રાજ છે અને એ અગોચર નિદ્રામાં જેટલા કુવિકલ્પો, પરિસ્પંદનો, પ્રલોભનો અને આશાઓ ઉદ્ભવવી વિલય પામે છે તે નિદ્રામાં અંતર્ભૂત થયેલી સ્વપ્ન દશા છે અને તે આત્માની અંતરંગ ભૂમિકા ઉપર વારંવાર દેખાવ આપતી હોય છે. કેટલાએકો આત્માની બાહિર આત્માના કંડમાં રહેતો અવંમુક્ત નાડીમાં મડર અનુભવેલા પડાયો જેવા તેને

સંજ્ઞા દશા કદ્યે છે; તે ગમે તેમ હોય તેનું અત્ર પ્રયોજન નથી પરંતુ આત્માની પરાધીન અવસ્થા શિવાય કાંઈપણ દ્રષ્ટિગોચર થતું નથી એ સર્વને અનુભવ સિદ્ધ છે.

જાગૃત દશા એ જૈનદર્શન જેને સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્તિ અથવા અંતરાત્મ અવસ્થા કહે છે ત્યાંથી શરૂ થાય છે. અહીં આત્મા વિચારે છે કે હું 'શુદ્ધ ચૈતન્ય સ્વરૂપ છું' જગતરૂપ શાળામાં આવી મનુષ્યને બાણવાનું જે છે તે બીજું કશુંજ નથી, પણ પોતાની આત્મ જાગૃતિ કરી તેમાં અલિપ્ત થઈ રહેવું; જ્યાંસુધી મનુષ્યે આ જગતરૂપ શાળામાં આવીને આ જાગૃતિ પ્રાપ્ત નથી કરતા અને તેમાં દ્રઢપણે સ્થિતિ નથી કરતા ત્યાંસુધી આ શાળામાં તેને રહેવું પડે છે, અને વિવિધ નાનાં મોટાં સુખ દુઃખને ભોગવવાં પડે છે. જેઓ આત્માને સાક્ષી તરીકે ગણી અલિપ્ત થઈ રહે છે, તેમના ઉપર સુખ દુઃખની સત્તા આદી શક્તી નથી. ઈંદ્રિયો અને મન વિષયોથી મોહાકુળ થાય અથવા દુઃખ અને વિપત્તિથી વૃત્તિઓ ગમે તેટલી દીન થાય છતાં આત્મ જાગૃતિને પરિણામે આત્મા લેશ પણ દીન થતો નથી, ઉદ્વેગને સેવતો નથી, મનને વિકળ નહીં કરતાં શાંત અને સ્વસ્થપણે સુખ દુઃખનો અનુભવ કરે છે. અહીં આત્માને પોતાની અનાદિ નિષ્પન્ન પરાધીનતાનું યથાર્થ જ્ઞાન થાય છે, આત્મ સ્વરૂપને ઓળખે છે, સ્વકર્તૃવ્ય સન્મુખ થાય છે, ઉન્માર્ગનું સેવન કરતાં કંપે છે, દીનજનો ઉપર કરુણાથી આર્દ્ર અંતઃકરણવાન થાય છે અને શાશ્વત સુખોત્તર અલિપ્તતાનું પોષણ કરે છે. આ સ્થિતિવાળો પ્રાણી વ્યવહારમાં પણ સાધ્ય દ્રષ્ટિ ચુકતો નથી, અનેક પ્રવૃત્તિઓમાં હોવા છતાં અકાર્યને ઉત્તેજક પ્રવાહમાં ગળડતો નથી તેમજ આત્મહિતમાંજ હમેશાં તૈયાર હોય છે. આ જાગૃત અવસ્થા એ બીજા શબ્દોમાં 'સાધ્ય દ્રષ્ટિ' છે. આ દ્રષ્ટિ પ્રાપ્ત થવી અને તે બની રહેવી એ ઘણુંજ કઠિન છે; તેમાં આત્મવીર્યની ખાસ આવશ્યકતા છે.

આ જાગૃત દશા પ્રાપ્ત થવા છતાં પણ પૂર્વોક્ત અને દશાઓ અદ્વપકાલીન સામાન્ય કરી શકે છે. કેમકે આત્માની બહિરંગ ભૂમિકામાં નિદ્રા એ પ્રમાદ વિશિષ્ટ હોવાથી ષષ્ઠ ગુણ સ્થાનકે રહેલા મુનિવરોને પણ દર્શનાવરણીય કર્મના આશ્રિત પણાને અંગે આધીન થવું પડે છે. પરંતુ સમસ્ત ગુણસ્થાનકથી તે જાગૃત દશા નિરાવરણ બને છે અને ક્રમશઃ વિશુદ્ધતર બનતાં તેરમે ગુણસ્થાનકે ઉબ્બજગર દશાની કેટિ પ્રાપ્ત થાય છે. અત્ર સામાન્ય પ્રાણીઓને જે જાગૃતિ માત્ર આંખને ઉઘાડી રાખવા રૂપે દેખાતી હતી તે હવે જ્ઞાનજાગૃતિ રૂપે પ્રતીત થાય છે. આ જ્ઞાન જાગૃતિ અથવા કેવલજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ એ ઉબ્બજગર દશા છે અને તે—

યા નિશા સર્વે જૂતાનાં તસ્યાં જાગર્તિ સંયમી ।

યસ્યાં જાગ્રતિ જૂતાનિ સા નિશા પડયતો મુનેઃ ॥

અઠાર પાપસ્થાનક ચાલુ. ૧૦૧

‘ન્યારે સર્વ પ્રાકૃત પ્રાણીઓને સુખસિ હોય છે, ત્યારે જાની જાની જાગૃત હોય છે, અને ન્યારે સર્વ પ્રાણીઓ બાહિર જગતમાં જગતાં (શુભસિ પ્રવૃત્તિ કરતાં) રેખાય છે ત્યારે (પ્રવૃત્તિથી અતીત હોવાને અંગે) જાની જનને પ્રાકૃત પ્રાણીઓની અપેક્ષાએ નિવૃત્તિમય રાત્રિજ છે. ’

આ રીતે ઉજ્જગર દશા, એ જાની જનોની જાગૃત અવસ્થા છે. અને તે વિલક્ષણ પ્રકારની હોવાથી શબ્દાંતર વડે પ્રયુક્ત થયેલી છે. આ અવસ્થામાંથી પુનઃ પાછું હઠવું પડતું નથી. આ અવસ્થા તે સદાને માટે શાશ્વત છે. હાલ તો જાગૃત દશા આપણને કેવી રીતે પ્રાપ્ત થાય તેને માટે વર્તમાનકાલીન પ્રયત્ન કરવો આવશ્યકીય ગણી, તેને માટે પ્રધાન ઉદ્યમનું સેવન કરવું અને તે ઉજ્જગર દશાની અભિલાષાનું સતત પોષણ કરવું એજ જીવનનું કેન્દ્ર માની, આપણા જેવા પામર મનુષ્યોને માટે પ્રગતિમય થવું ઉચિત છે.

શા. શ્લોક ૬ અવેરભાદ્ર.

ભાવનગર.

અઠાર પાપસ્થાનક ચાલુ.

(અનુસંધાન ગતાંક પૃષ્ઠ ૧૭ થી.)

“ બીજું મૃષાવાદ

પાપ સ્થાનક. ”

(રમુપતિ રામ હૃદયમાં રહેજે રે.....એ રાગ.)

બીજું પાપ સ્થાનક મૃષાવાદરે, દુર્ધ્યાન વધે વિખવાદ રે,
અધર્મ વધે ઉન્માદ ભાવિજન સત્ય જીવન નહિં ચુકો રે.
કદપવૃક્ષે કુવાડો ન ચુકો ભવિજન ॥ ૧ ॥
વધે વેર ખેદ અવિશ્વાસ રે, બહુ જીવને ઉપજે ત્રાસ રે,
થાયે જેહુથી દોષ અભ્યાસ; ભવિજન ॥ ૨ ॥
વસુનામે જીઓ ભૂપાલ રે, મિશ્રવાણી વર્દિ વિકરાલ રે,
મૃષાવાદે ગયો રસાતાલ. ભવિજન ॥ ૩ ॥
એકવાર જીકા ઠગી જાય રે, બધું સાચ જીકામાં તણાય રે,
લાંચો કાળ ટકે ન ઉપાય..... ભવિજન ॥ ૪ ॥
બહુ વેઠતા આખર જાતા રે, બુદ્ધિ હાલ દુઃખો બહુ થાતા રે,
થાયે દુનિયામાં ખુબ અથડાતા..... ભવિજન ॥ ૫ ॥

૧૦૨

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

હોણે હેણે કંકાસને વાદ રે, ખતપત્રો જીખાનીને દાદ રે,
 અણી વખતમાં રહિયે આખાદ લવિજનન ॥ ૬ ॥
 સત્યવાદી ન લાગે અલિક રે, બોલે કાયમ ઠાવું ઠીક રે,
 હરિશ્ચંદ્ર જીએ સાહસિક.... લવિજનન ॥ ૭ ॥
 કુડાઆળ કલંક ન હીજે રે, દુર્બુદ્ધિ અનર્થ ન હીજે રે,
 સત્ય 'દુર્લભ' પંથ રહીજે..... લવિજનન ॥ ૮ ॥

લેખક,

દુર્લભજી વિં ગુલાબચંદ મહેતા

વળા.

દાનવીર રત્નપાળ.

(અનુસંધાન ગતાંક પૃષ્ઠ ૫૩ થી શરૂ.)

સાચા હૃદયે કરેલ આતિથ્ય કર્મથી સ્વજનોએ ખુશીકરેલો રત્નપાળ વિવા-
 હિત થયા પછી પોતાના સાસરા રાજા વીરસેનના ઘેર કેટલોક
રત્નપાળનું સ્વ વખત રહ્યો હતો. એક વખતે તેણે વિચાર્યું કે “જેમ મોટા-
રાજધાનીમાં તીર્થમાં લાંબો વખત રહેવું યોગ્ય નથી, તેમ મહાન પુરૂષોએ
આવવું. લાંબો વખત સાસરાને ઘેર રહેવું યોગ્ય નથી, કારણ કે, તેમ
 કરવાથી પોતાના મહત્વનો નાશ થાય છે. નીતિમાં લખે છે કે,
 “સ્ત્રીઓના પિતાને ઘેર વાસ, પુરૂષોના સાસરાને ઘેર વાસ અને યતિઓના એક
 સ્થળે વાસ લોકોમાં હાસ્યાસ્પદ બને છે.” મહાનુભાવ અને સદ્બુદ્ધિમાન રત્નપાળ
 કુમાર આ પ્રમાણે હૃદયમાં વિચારી પોતાના નગર તરફ જવાને તૈયાર થયા પછી
 રાજા વીરસેને હાથી, घोडा અને સજી મોતીઓથી સત્કાર કરેલો. રત્નપાળ શ્રૃંગાર-
 મુંદરી સાથે લઈ મોટા સૈન્ય સહિત પોતાની રાજધાની તરફ ચાલ્યો.

પોતાનો કુમાર વિવાહિત થઈ આવે છે, એવા ખબર બહી રાજા વિનયપાળે
 મોટા ઉત્સવોથી હર્ષ સાથે કુમારને નગર પ્રવેશ કરાવ્યો; પછી
રત્નપાળનો રા રાજકુમારને મહાપરાક્રમી અને મહાન ઉત્સાહી બહી રાજાએ
જયાસિપેક. તત્કાળ પોતાના મંત્રાઓ અને સામંતોની સાક્ષીએ રાજ્યાસન
 ઉપર બેસારી દીધો. કુમારને રાજ્યાસને બેસારી પિતાએ
 સ્નેહથી પરિચીત હિતકારી એવી આ પ્રમાણે શિખામણ આપી:—

દાનવીર રત્નપાળ.

૧૦૩

વત્સ, હવે તું રાજા થયો છે. આ પૃથ્વીની પ્રજાને તું પાલક થયો છે. જે હુદ્ડ પુરૂષો હોય તેમને તારે શિક્ષા કરવી અને જેઓ સજ્જનો હોય તેમનું પાલન કરવું. રાજનીતિમાં રાજ્યોને માટે પાંચ યજ્ઞો કરવાના કહેલા છે. ૧ હુદ્ડોને દંડ આપવો, ૨ સજ્જનોની પૂજા કરવી, ૩ ન્યાયથી ખજાનો વધારવો, ૪ પક્ષપાત રાખવો નહીં અને ૫ દુશ્મનોથી દેશની રક્ષા કરવી. આ પાંચ યજ્ઞો રાજ્યે કરવાના છે. હોમ, હવનના યજ્ઞ કરવાના નથી. હે વત્સ, જેઓ વિશ્વાસ કરવા લાયક નથી, તેવાઓનું સર્વ જમ કરી દેશમાંથી કાઢી મુકજે અને જેઓ વિશ્વાસ કરવા લાયક છે, તેમને ઉંચી જાતની સમૃદ્ધિએ પહોંચાડજે. મિત્રો, પુત્રો, માતાપિતા અથવા ભાઈઓ રાજ્યના લોભને લઈ પરસ્પર મરાય છે, તેથી રાજ્ય મલિન ગણાય છે, એ વાત ધ્યાનમાં રાખવી. હે વત્સ, 'મિત્ર કે શત્રુનો વિશ્વાસ કરવો નહીં, એ વાક્ય હૃદયમાં રાખી તું કોઈને પણ વિશ્વાસ કરીશ નહીં.'

આ પ્રમાણે પોતાના પુત્ર રત્નપાળને શીખામણ આપી પછી રાજા વિનયપાળ ના હૃદયમાં વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન થઈ આવ્યો, તેથી તેણે જિન ચૈત્યો રાજા વિનયપા- માં અઠાઈ ઉત્સવ કરાવી અને ગરીબોને દાન આપી જૈન દીક્ષા લેલીધેલી દીક્ષા. ગ્રહણ કરી દીક્ષિત થયેલા ધર્મવીર વિનયપાલે દુસ્તપ તપસ્યા કરી સ્વાધ્યાયનું અધ્યયન કરવા માંડ્યું અને છેવટે શુભધ્યાનમાં આરૂઢ થઈ કાલ ધર્મ પામી તે મહાત્મા સ્વર્ગના સુખના ભાજન થયા હતા.

રાજા રત્નપાળ હવે પાડલીપુત્ર નગરનો સ્વતંત્ર રાજા થયો હતો. તે પ્રતાપી રાજ્યે ન્યાયથી પ્રજા પાલન કરવા માંડ્યું. રાજ્યાસન પર રાજા રત્નપાળની આવ્યા પછી તે સ્વયંવરની રીતે અનેક રાજકન્યાઓને પરણ્યો રાજ્ય વ્યવસ્થા. હતો. તેને રૂપ, સૌભાગ્ય અને લાવણ્યથી સુંદર એવી એક હજાર રાણીઓ થઈ હતી. તેઓમાં શૃંગારસુંદરી મુખ્ય હતી. રત્નપાળ રાજ નીતિને જાણતો હતો, છતાં બીલાડાને જેમ દૂધ સોંપે તેમ જય નામના પોતાના મુખ્ય મંત્રીને રાજ્ય સોંપી પોતે જનાનામાં 'વ્યવિધ' કામભોગમાં અતિશય આસક્ત થઈ રહેવા લાગ્યો. અને રમણીઓના મુખના સુધા આગરમાં ખેલવા લાગ્યો.

રાજા રત્નપાળ જ્યારે કાયમ અંતઃપુરમાં રહેવા લાગ્યો એટલે તેના મંત્રી જયના હૃદયમાં કુવિચાર ઉત્પન્ન થયો. તેણે વિચાર્યું કે "આ જયમંત્રીની કુ- ભોગાસક્ત રાજાને ઉચ્છેદ કરી હું પોતેજ રાજા બની જાઉં." અને હાથમાં આવેલું આ રાજ્ય હવે સ્વાધીન કરી લઉં." આવા વિચારથી જયમંત્રીએ રાજ્યના સર્વ સૈન્યને દાન માન વગેરેથી તાબે કરી દીધું. પછી કોઈ આત્મ એવા સિદ્ધ પુરૂષ પાસેથી સિદ્ધ વિદ્યા

મેળવી તે વડે અવસ્થાપિની નિદ્રા સાધી રાજા ઉપર આરોપિત કરી. તેનાથી રાજા નષ્ટ ચૈતન્ય થઈ પલંગ ઉપર પડી ગયો એટલે જયમંત્રીએ પોતાના ખાસ નોકરોની પાસે તે પલંગ ઉપડાવી કોઈ જંગલમાં મુકાવ્યો. જયમંત્રી ફૂર હોતો, પણ રાજાનું પૂર્વ પુણ્ય આડું આવવાથી તેને તે મારી શક્યો નહીં. અને રાજા જંગલમાં જીવતો રહ્યો.

મંત્રી જય અનન્ય સામાન્ય એવી રાજ્ય સંપત્તિને પ્રાપ્ત કરી ગર્વિષ્ટ રાજા બની ગયો. ઉન્મત્ત ચિત્તવાળા અને અતિ પાપી એવા જયરાજા-મંત્રી જયે કરેલી એ એક શૃંગારસુંદરી શિવાય રતનપાળ રાજાની બીજી બધી સતી શૃંગારસુંદ- સ્ત્રીઓના શીળને ભંગ કરી દીધો. છેવટે કર્મ ચાંડાળ અને રીની કદરૂપના. અતિ પાપી એવો વિવિધ જાતના ખુશામતના વચનોથી શૃંગાર-સુંદરીને પણ પ્રતિદિન પ્રાર્થના કરી લોભાવા લાગ્યો. શુદ્ધ વંશમાં ઉત્પન્ન થયેલી અને દ્રઢ હૃદયવાળી સતી શૃંગારસુંદરીએ તેના ખુશામતના વચનો કાને પણ ધર્યા નહીં. આથી જયરાજા અતિ ગુસ્સે થયો. રાગમાં અંધ થયેલો જયરાજા પછી મર્યાદા છોડી સતી શૃંગારસુંદરીના શરોર ઉપર પ્રતિદિન પાંચસો ચાબુકના ઘા મારવા લાગ્યો, તથાપિ શૃંગારસુંદરી પોતાના સતીવ્રતથી ચલિત થઈ નહીં. તે પછી અતિ ફૂર હૃદયવાળા તે પાપીએ સરસડાના પુષ્પના જેવા કોમળ અંગવાળી શૃંગારસુંદરીને બળતા સાંજુસાથી વારંવાર ચુટવા માંડી. હઠ પડેલા તે પાપીએ પોતાની ઈષ્ટસિદ્ધિ કરવા માટે સતી શૃંગારસુંદરીને એવી રીતે એક માસ સુધી અનેક જાતની કદરૂપના કરી હતી તો પણ પોતાના શીળને પ્રાણથી પણ અધિક માનનારી શૃંગારસુંદરી સદાચારના શુદ્ધ માર્ગમાંથી મનમાં જરા પણ ડગી નહીં.

રાજા જયમંત્રીને કુશળ નામે એક સારો મિત્ર હતો. તેણે પોતાના મિત્રનું શુભ કરવા માટે પરિણામે હિતકારી એવી નીચે પ્રમાણે શીખા-

પાપી જયરાજાને મળ્યો આપી.

તેના કુશળ નામ-

ના મિત્રે આપેલી રાજા, વિચાર કર્યો. સતીનો પ્રભાવ જાણવા જેવો છે. મહા સતી શિખામણુ. સ્ત્રીઓ પોતાના શુદ્ધ શીળના પ્રભાવથી સમુદ્રમાં સ્થળ કરે છે,

અને સ્થળમાં સમુદ્ર કરે છે. અગ્નિનું જલ કરી નાંખે છે

અને જલનો અગ્નિ બનાવે છે. મોટા પર્વતનો રાફડો કરી દે છે અને રાફડાનો

પર્વત બનાવે છે. મહા સતીઓ હુષ્ટ એવા રાક્ષસો, યક્ષો, ગિરગો અને વ્યાઘ્રોને

દમે છે અને આવતા એવા સ્વચક્ર અને પરચક્રને અટકાવે છે. જયરાજા, જો કદિ તે

સતીઓ સત્વર શાપ આપે તો રાજાને પણ પુત્ર પ્રાપ્ત સહિત ભસ્મ કરી નાંખે છે.

તે ઉપર એક દ્રષ્ટાંત કહું તે સાંભળ:—

દાનવીર રત્નપાળ.

૧૦૫

રત્નપુર નગરમાં ધનસાર નામે એક સાર્થવાહ હતો. તેને ધનશ્રી નામે એક પ્રિયા હતી, તે રૂપ સૌભાગ્યથી સુશોભિત હતી. એક વખત કુશળમિત્રે આ- તે ગોખ ઉપર એકેલી ધનશ્રી કેદ એક પાપી વિદ્યાધર રાજા- પેલ એક વિદ્યા- ના જ્ઞવામાં આવી. રાગાંધ થયેલા તે પાપીએ સેંકડો ખુશા- ધર રાજાનું મતના વચનોથી તેણીને કુબુદ્ધિથી વિનવવા માંડી પણ તે સતી- દ્રષ્ટાંત. એ તેની પ્રાર્થના જરા પણ સ્વીકારી નહીં, એટલેથી તે પાપી વિદ્યાધર અટક્યો નહીં. કામદેવ રૂપ મૂર્છાના વ્યાધિથી મૂઢ થયેલા તેણે પોતાની વિદ્યાના બળથી તેણીનું શીળ નાશ કરવા માટે સદા યત્ન કરવા માંડ્યો. આથી ગુસ્સે થયેલી સતી ધનશ્રીએ તેને શાપ આપ્યો કે, “અરે પાપી દુરાત્મા, તારા પુત્ર, સાત અંગ સહિત રાજ્ય અને લક્ષ્મીનો ક્ષય થાઓ.” આ શ્રાપ સાંભળી વિદ્યાધરે કહ્યું કે, “જે થવાનું હોય તે થાય, પણ અત્યારે તો દિવસ છે, પણ આજ રાત્રિ પડશે ત્યારે જરૂર તારું હરણ કરીશ.” ધનશ્રી બોલી—“પાપી, તારી ઇચ્છા સફલ નહીં થાય. આ સૂર્ય પણ મારા કહેવાથી જ અસ્ત પામશે.” તેણીના આ વચન સાંભળી દુષ્ટ વિદ્યાધર હૃદયમાં એ ઇરાદો રાખી પોતાના નગરમાં ચાલ્યો ગયો. નગરમાં જતાં જ તેનો પુત્ર હૃદયમાં અકસ્માત્ શૂલ આવવાથી મરી ગયો. તેના ઘોડા અને હાથીઓમાં કેટલાક મરી ગયા અને કેટલાએક ચાલ્યા ગયા. ધન, ધાન્ય, મણિ, સુવર્ણ, રૂપ અને સર્વ ધાતુ પાત્રોથી પૂર્ણ એવું તે ઘર વજાગ્રિથી તટકાળ બળી ગયું. તેજ વખતે મહાન પરાક્રમી શત્રુઓ અતુરંગ સેના સહિત તેની ઉપર અકસ્માત્ ચડી આવ્યા. તેમણે વિદ્યાધર રાજાનો દેશ તથા કિલ્લો વગેરે બધું કબજે કરી લીધું. રાજા દુક્રાંત કેટલાએક માણસો સાથે એકલો રહ્યો. આ વખતે તેણે અપશોષ કરવા માંડ્યો. “અરે મારી ઉપર દુઃખ ઉપર નવનવું દુઃખ પડ્યું.” આ પ્રમાણે ખેદ અને વિસ્મયથી તે ચિંતા કરતો હતો, તેવામાં એક વિદ્યાધર સેવકે આવી ખબર આપ્યા કે, “સ્વામી, હું નંદીશ્વર દ્વીપમાંથી આવતો હતો, તેવામાં મારા જાણવામાં આવ્યું કે, રત્નપુર નગરમાં આજે ત્રણ દિવસ થયાં સૂર્ય અસ્ત પામતો નથી. તેથી ત્યાંનો રાજા તેને માટે સર્વ પ્રકારે શાંતિ કરાવે છે.” તે સાંભળી રાજા હૃદયમાં આશ્ચર્ય પામી ગયો. તે વખતે તેણે ચિંતન્યું કે, ‘મારા દુરાચારને લઈને એ બન્યું છે. પેલી મહાસતી ધનશ્રીને મેં પાપીએ ગર્વથી કેાપિત કરી, એ વિપરીત કર્યું. હવે હું રત્નપુરમાં જઈ તે મહાસતીને ખમાવું, જેથી આ તેણીનો વજાગ્રિ જેવો દુઃસહ શાપ શાંત થાય.” આવું વિચારી વિદ્યાધર રાજા રત્નપુરમાં ગયો. અને ત્યાં જઈ પોતાના દુષ્કર્મનો પશ્ચાત્તાપ કરી સતી ધનશ્રીના ચરણમાં પડ્યો. અને ત્યાંના રાજા અને પુરજનની સમક્ષ સતીની ક્ષમા માગી. તે પછી સતીના કહેવાથી સૂર્ય અસ્ત પામ્યો. પ્રાર્થનાથી પ્રસન્ન કરેલી સતી ધનશ્રીએ તે વિ-

ઘાઘર રાજને પોતાના શ્રાપમાંથી મુક્ત કર્યો. તત્કાળ વિઘાઘર રાજ અનુક્રમે પોતાના શત્રુઓને જીતી પુનઃ રાજ્યલક્ષ્મીને પ્રાપ્ત થયો.

હે મિત્ર જયરાજ, આ દ્રષ્ટાંત ઉપરથી જાણવાનું કે, મહાસતીઓ ઘણીજ પ્રભાવિક હોય છે; તેથી કુશળ કરવાની ધૃત્યાવાળા પ્રવીણ પુરૂષો તેવી સતીઓને આરાધે છે. પણ તેમની વિરાધના કદિ પણ કરતા નથી.

પોતાના મિત્ર કુશળની આ હિત શિક્ષા સાંભળી જયરાજ શાંત થયો. અને તેણે શૃંગારસુંદરી તરફનું નકારું વર્તન છોડી દીધું.

જ્યારે શૃંગારસુંદરી જયરાજની વિડંબનાથી મુક્ત થઈ પછી તેણીએ પતિવ્રત સાથે પ્રતિદિન આચાર્ય તપનો આરંભ કર્યો. પોતાના શરીરની દરકાર રાખ્યા વગર આંતરે આંતરે પક્ષમાસોપવાસ વગેરેથી તેણી તીવ્ર તપસ્યા કરવા લાગી. સ્નાન, અંગરાગ, સંસ્કાર, સુંદર વસ્ત્ર અને અલંકારો છોડી તે પૃથ્વી ઉપર સુવા લાગી, અને સદા ત્રિકાળ જિનપૂજા આચરવા લાગી. એક વખતે પતિનેા દુઃખકારી વિયોગ અને રાજ્યલક્ષ્મીનો નાશ હૃદયમાં સંભારી તે સતી ભરવાને તૈયાર થઈ, તેવામાં કોઈ એક નિમિત્તિઆએ આવી તેણીને કહ્યું કે, “ભદ્રે, તને થોડા વખતમાં તારા પતિનેા મેલાપ થશે અને પુનઃ રાજ્યલક્ષ્મી પ્રાપ્ત થશે.” આ વચન ઉપરથી તે આશા રાખી જીવતી રહી.

આ તરફ રત્નપાળ જંગલમાં અવસ્થાપિની નિદ્રામાંથી જાગૃત થયો, ત્યાં તેણે એક ભયંકર જંગલ જોયું. તે જંગલમાં કોઈ પણ મનુષ્યનેા રાજ રત્નપાળ- સંચાર ન હતો. વિવિધ જાતના વૃક્ષોથી તે ગહન હતું અને ની જંગલમાં શી તેમાં અનેક શીકારી પ્રાણીઓ ફરતા હતા. તે જોતાં જ રત્નપાળ અવસ્થા થઈ? ચિંતવવા લાગ્યો. “શું હું આ સ્વપ્ન જોઉં છું કે શું? આ ઈંદ્ર જાળ હશે? અથવા મને કોઈ બુદ્ધિનેા બામોહલ નહીં થયો હોય? સ્વર્ગની જેમ વિવિધ મંગળ વાદો અને બંદીજનેાના શબ્દોથી મનોહર તથા સર્વ ઈંદ્રિયોને સુખ આપનાર મારો આવાસ કયાં? અને કાગડા, ઘુવડ અને રીંછના મોટા કોલાહલથી આકુળબાકુળ એવું અને યમરાજના સ્થાનની જેમ લાયકર એવું આ સ્થાન કયાં? મને લાગે છે કે, મારા દુષ્ટ જયમંત્રીએ રાજ્યના લોભથી મારા જેવા વિશ્વાસીને આવા દુઃખના મહાસાગરમાં પાડી દીધો. તેણે વિશ્વાસથી ઉત્સર્ગમાં સૂતેલા એવા માણસ ગળું મરડી નાંખ્યું અને મને મોટા ખાડામાં ઉતારી દોર ત્રોડી નાંખ્યો. દાન અને સન્માનથી સત્કાર કરેલા અને પરંપરાથી ચાલ્યા આવતા મારા રાજ્યભક્ત વફાદાર પ્રધાન પુરૂષોને તેણે પોતાને સ્વાધીન શી રીતે કર્યો હશે? હમેશાં મોઢે માગ્યા દ્રવ્યથી સંતોષ પમાડેલા મારા અંગરક્ષક-હથુરી-

જીવદયાની એક ઉત્તમ યોજના.

૧૦૭

એને તેણે શી રીતે ખુટવ્યા હશે? અથવા સર્વ લોકો સંપત્તિમાં આવેલા પુરૂષને અનુસરે છે, પણ જ્યારે આપાત્ત આવે છે, ત્યારે સંબંધીઓ પણ શત્રુ થઈ જાય છે. તે ઉપર નીતિકાર દાખલા સાથે સમજાવે છે કે, જેમ ચંદ્રને રાત્રે તારાઓ પસંદ કરે છે અને દિવસે તેના કિરણો પણ તેને છોડી દે છે, તેમ સંપત્તિમાં પર જન પણ પોતાના થાય છે અને વિપત્તિમાં પોતાનો માણસ પણ પર જન બની જાય છે. અથવા એમનો શો દોષ શઢવો? જે પુરૂષ ભાગ્યથી બ્રહ્મ થાય છે, તે તેના સેવકો વક્ષા-દાર-મક્રત હોય તો પણ શું કરી શકે? સૂર્યાદિ પદાર્થો તેજસ્વી છે, પણ અધને શું કરી શકે? માણસને પૂર્વ કર્મના અનુભવથી સંપત્તિઓ અને વિપત્તિઓ પોતાની મેળેજ પ્રાપ્ત થાય છે, બીજાથી થતી નથી. સુખ દુઃખનો દાતા કોઈ થઈ શકતો નથી. ‘બીજાથી સુખ દુઃખ થાય છે,’ એમ કહેવું એ કુબુદ્ધિ છે. પૂર્વ કરેલું કર્મ જ ભોગવવું પડે છે. તેને માટે શાસ્ત્રો જીવને પ્રતિબોધ આપે છે કે, “હું જીવ, કોઈ પણ જાતને કોઈ સુખ દુઃખનો કર્તા કે હર્તા થઈ શકતો નથી, પૂર્વ કરેલ કર્મ જ ભોગવવું પડે છે.” એવો વિચાર કરજો. વળી ચિંતવજો કે, આ વખતે હું હર્ભાગ્ય યોગે આવી નહારો દશા ભોગવું છું પણ પાછળથી જ્યારે કર્મની અનુકૂળતા થશે ત્યારે મને સર્વ સારૂં થશે. વૃક્ષ છેદવામાં આવે તો પણ પાછું ઉગે છે અને ચંદ્ર ક્ષીણ થાય છે, છતાં પાછો વધે છે; આ પ્રમાણે વિચાર કરનારા સજ્જનોને આપ-ત્તિમાં પણ પરિતાપ થતો નથી. પૂર્વ કર્મને યોગે સુખ અને દુઃખ આવી પડે તો પણ તેવા સત્ત્વધારી માણસના મુખની છબી સરખી જ દેખાય છે. તેને માટે નીતિ સાહિત્ય લખે છે કે, “ઉત્સવ અને વ્યસન-દુઃખમાં સમર્થ એવો વિધિ મહાન પુરૂ-ષને વિક્રિયા કરી શકતો નથી. જીવોને સૂર્ય જેવા વર્ણનો ઉદય પામે છે, તેવા વર્ણ-નો થઈ અસ્ત પણ થાય છે.” આ પ્રમાણે વિચાર કરતો રત્નપાળ રાજા પોતાના પલંગ ઉપરથી બેઠો થઈ ગયો.

અપૂર્ણ.

જીવદયાની એક ઉત્તમ યોજના.

ઢોરોનું રક્ષણ.

કેટલ કાર્મની યોજના.

તેની ઉપજ ખર્ચ-અને હિસાબ. ચોખ્ખો નફો સેંકડે રૂા રપ.

મે. સાહેબ—

વિ. કે જામે જમશેદ, સાંજ વર્તમાન, અખબારે સોદાગર, ગુજરાતી પંચ વિગેરે જાણીતાં વર્તમાન પત્રોમાં મારે તા. ૧૧-૮-૧૩ નો “આપણા દેશમાં ચોખ્ખું દુધ તથા ઘી મેળવવાની એક યોજના” ના મથાળા વાળો એક આર્ટીકલ પ્રસિદ્ધ થયેલો છે. તે ઉપરથી જામે

જમશેદના તા. ૨૦-૮-૧૩ ના અંકમાં મી० યોજ્ઞસ નામની સંસ્થાવાળા એક ગૃહસ્થે તેના ઉપર લ'ખાણથી વિવેચન કરેલું છે. તથા મારા આ આર્ટિકલ માટે દરેક રીતે અનુમોદન આપેલું છે, તે માટે તે ગૃહસ્થોનો હું ઉપકૃત થયો છું. તે ઉપરાંત આ આર્ટિકલ કેટલાએક વાંચનારાઓ ઉપર એટલી બધી અસર કરી છે કે તેમાંના અમુક ગૃહસ્થોએ આ બાબત મારા સાથે પત્ર વ્યવહાર કર્યો છે તે ઉપરાંત તેઓ આ યોજ્ઞના હાથ ઉપર ધરી તેના ફાયદાઓનો લાભ લેવા તૈયાર થઈ ગયા હોય એવું જણાય છે. ખરેખર આવી રીતે કેટલેક ફાર્મ કાઢી જનવરોને બચાવવા માટે તથા તેની ઓલાદ સુધારવા માટે પ્રયત્ન કરવામાં આવે તો તેથી જનવરોનું રક્ષણ થવાથી આપણી ખેતીવાડીને ઘણો ફાયદો થાય તેમજ ઘી, દહીં, દુધ, આદિ ભેળસેળવાળા પદાર્થો મલે છે, તે પદાર્થોના ઉપયોગથી આપણી તંદુરસ્તિને જે સહન કરવું પડે છે તેમાંથી બચવાને આપણે પણ તક મેળવી શકીએ તેમાં જરા પણ શક નથી. તેથી જો શ્રીમંત ગૃહસ્થો આ સવાલ ઉપયોગના જાણી તેના ઉપર વિચાર ચલાવી કેટલેક ફાર્મ ઉઘાડવાની યોજ્ઞના હાથ ધરશે તો તેથી તેઓ મહોટા નફો મેળવી શકશે ઉપરાંત હજારો જનવરોનું રક્ષણ કરી શકશે તેમાં જરા પણ શક નથી. આપણા લોક પ્રીય અને ઉમદા વીચારના નામદાર ગવર્નર સાહેબ બહાદુર લોર્ડ વેલિંગ્ટન સાહેબના પ્રમુખ પણા નીચે પુના ખાતે ભરાયેલી ખેતીવાડીની કોનફરન્સની તા. ૧૫-૮-૧૩ની મીટીંગમાં પણ આ વિષય ઉપર તેમાં ભાગ લેનારા વિદ્વાન સભ્યોએ આ સવાલ અગત્યનો ગણ્યો છે અને નામદાર દયાળુ ગવર્નર સાહેબે અણ ભેળસેળવાળાં દુધા વીગેરે મળવાનાં મુખ્ય બે કારણોમાંનું એક મુખ્ય કારણ જનવરોની થતી કતલને આભારી હોવાનો પોતાનો અભિપ્રાય આપી તે કતલ બંધ કરવા માટે આવા ઉપયોગી ખાતાઓ ઉઘાડવા માટે તે નામદારે ભલામણ કરી છે, કે જેનો અમલ તે નામદાર ગણેશખીડ ખાતે બતાવેલો લોકોને જનવરોની ઓલાદ સુધારવા તથા તેના રક્ષણ કરવાથી થતા ફાયદાઓ practical રીતે દર્શાવી આપવા તે નામદાર દયાળુ નરવીરે કમર કસી છે, અને તે નામદારના વિચારોનો દેશી રાજાઓ પણ અમલ કરે તો દેશની આબાદનીમાં ઘણો વધારો થાય કારણ કે આ વિષય ઉપર ચર્ચા કરતાં પોતાની એડિટરીયલ નોંધમાં સાંજ વર્તમાન પોતાના તા. ૧૭-૮-૧૩ના અંકમાં ઢોરોને બચાવવા માટે ભાર દબને જનસમાજને ભલામણ કરે છે, અને કસાઇની કૂર છરીથી ઉછરતી ઓલાદનો કચડાણ નીકળી જાય છે અને તેથી ભવિષ્યમાં ઢોરોની અછત જણાય છે તેથી સાવચેત રહેવા તથા તેનાં નિર્દોષ જનવરો, તથા વાછરાંઓ અને નહાનાં પાડાંઓના લોહીની નદી વહેતી બંધ કરવા માટે પગલાંઓ ભરવા સાંજ વર્તમાનના દયાળુ એડિટર સાહેબે આપણું લક્ષ્ય ખેંચ્યું છે કે જેના ઉપર વિચાર કરી તેનો અમલ કરવાની ખાસ જરૂર છે. જનવરોના રક્ષણનો સવાલ બાજુ ઉપર મુકી માત્ર પોતાનાં સ્વાર્થ અને પોતાના દેશની આબાદી ખાતરજ આ સવાલ દરેક હિંદીવાસીએ હાથ ધરવો એ ડહાપણ ભરેલું ગણાશે તેમાં જરાપણ શક નથી.

મહોટા પાયા ઉપર જો આવું ફાર્મ ઉઘાડવું હોય તો શરૂઆતમાં ૧૦૦૦ બેસા ખરીદવી જોઈએ કે જેની દરેકની રૂ. ૧૦૦) સો પ્રમાણે કીમત ગણતાં રૂ. ૧૦૦૦૦૦) થાય અને તે ઉપરાંત રૂ. ૫૦૦૦૦) બીજા પ્રાથમિક ખર્ચના જોઈએ તેથી કુલ રૂ. ૧૫૦૦૦૦) ની થાપણથી શરૂઆતમાં આવું ફાર્મ ઉઘાડવું હોય તો તેથી નીચે પ્રમાણે ઉપજમાંથી ખર્ચ બાદ જતાં સેંકડે ટકા રપ)નો ચોખ્ખો અને દોખીતો નફો થવા પામે.

જીવકયાની એક ઉત્તમ યોજના.

૧૦૯

શરૂઆતની થાપણ (Capital) રૂ. ૧૫૦૦૦૦ ની રકમમાંથી નીચેના અડસટા (Estimate) પ્રમાણે તેનો ઉપયોગ થઈ શકે.

- ૧૦૦૦૦૦ ભેંસા ૧૦૦૦ ની ખરીદી દરેકની કીંમત રૂ. ૧૦૦) પ્રમાણે.
 ૨૦૦૦૦ ભેંસા માટે ૫૦૦ બાંધાં જમીન લેવી પડે તેના.
 ૫૦૦૦ પાડા ૫૦ ની ખરીદીના દરેકના રૂ. ૧૦૦) પ્રમાણે
 ૧૦૦૦૦ છાપરાં વીગેરે બાંધવાના ખર્ચના.
 ૩૦૦૦ પરચુરણ સામાન વીગેરે ખર્ચના.
 ૧૨૦૦૦ મોસમમાં માલ, ધાસ, વીગેરે ખરીદવા બદલ થાપણના (Reserve Fund)

૧૫૦૦૦૦

એ રકમમાંથી જે ઉપજ તથા ખર્ચ થાય તેની માહિતી મેળવવા વાંચનાર ગ્રંથસ્થાને હું નીચેના હીસાબનો અડસટો (Estimate) વાંચવા વીનંતિ કરું છું.

ઉપજ

ખર્ચ

જ	ઉ
૧૦૦૦૦) પાડા તથા પાડીઆની ઉપજના	૧૦૦૦) દર વરસે ભેંસાને ચરવા માટે ખીડના
૫૦૦) ભામના ચામડાના	૫૦૦) ખીડના વેરા વીગેરે ખર્ચના
૨૦૦૦) ઉપરની જમીનની પેદાશના	૧૦૮૦૦) ભેંસાને સુકું તથા લીધું ધાસ દીવસના
૧૨૦૦૦૦) દુધ, ઘી, છત્યાદી દર ૫૦૦ ટોર દીઠ	૪૦૦૦) ધાસ રતલ ૧૦ પ્રમાણે રાતના
રૂ. ૧) પ્રમાણે	૪૫૦૦૦) અનાજ ગોળ વીગેરેના
૫૬૨૫) ખાતર દરેક જનવરો દીઠ પૈ ત્રણ	૩૦૦૦) વીહાય ત્યારે ગોળ વીગેરેના
પ્રમાણે	૫૦૦૦) મરણની નુકશાનીના સંકેટ ટકા ૫ પ્રમાણે
૧૮૭૫) પરચુરણ ઉપજ તથા Reserve Fund નું વ્યાજ	૬૦૦૦) નોકર ૫૦ ને દર માસે રૂ. ૧૫ પ્રમાણે માસ ૧૨ ના
	૧૦૦૦) મહેતા વીગેરે તથા ડેડસ્ટોક
૧૪૦૦૦૦ કુલ ઉપજ.	૬૦૦૦) થાપણ (Capital) રૂ. ૧૫૦૦૦૦૦ નું વ્યાજના
૧૦૨૦૦૦ ખર્ચ બાદ.	
૦૩૮૦૦૦ નફો.	૭૦૦) અણધાર્યા ખર્ચના
	૮૦૦૦) પાડાના ખર્ચના
	૫૦૦) કન્ટોનમેન્ટ ખર્ચના
	૫૦૦) વાસણો સુધારવા તથા રીપેર ખર્ચના
	૧૨૦૦) વેટરીનરી સર્જન તથા કમ્પાઉન્ડર અને ડ્રેસરના ખર્ચના
	૨૮૦૦) ફવાદાર ખર્ચના
	૧૦૨૦૦૦

૧૧૦

આત્માનાં પ્રકારો.

શરૂઆતમાં એ રીતે રૂ. ૧૫૦૦૦૦) ની થાપણ ઉપર આપણે રૂ. ૩૮૦૦૦) નો નફો મેળવી શકીએ અને બીજે વર્ષે જ્યારે ઢોરો લેવાની જરૂર ન પડે તેમજ બીજાં ઢોરો વેચાય તેની ઉપજ થવા લાગે તેથી ૬ વર્ષે ઉપજમાં વધારો થાય તેમાં પણ શક નથી. વળી આ જે આંકડો અને રજુ કરવામાં આવ્યો તે તમામ બહુજ વધારેમાં વધારે પ્રમાણમાં હિસાબ રજુ કરીને મુકવામાં આવ્યો છે. જેથી ૧૫૦૦૦૦ ની થાપણ ઉપર ૪૦૦૦૦૦) રૂપીઆનો વાર્ષિક નફો થવાનો દેખીતી રીતે સંભવ છે. વળી કાઠીઆવાડમાં ગીર, પ્રદેશ કે જેણે દુષ્કાળના છેલ્લા વર્ષમાં મુંબઈ પ્રલાકાને ધાસ પુર પાડેલું છે તે દેશમાં જ્યાં આપણે કાર્મ ખાલવામાં આવ્યું હોય તો ધાસચારો અને પાણી તથા નોકર માણસો બહુજ સસ્તા મળે અને રૂ. ૪૫૦૦૦ થી ૫૦૦૦૦૦નો નફો થાય કારણ કે ગીરમાં ધાસચારો અને પાણી પુષ્કળ મળે છે. ગુજરાતમાં વડોદરા, ડાકાર, ધરમપુર, વાંસદા વીગેરે સ્થળે પણ ધાસની પૂરી છુટ છે.

જેવી રીતે નામદાર ગવર્નર લૉર્ડ વેલીંગટન સાહેબ અહાદુરે આ અગત્યની યોજના હાથ ધરેલી છે તેવી રીતે પોત પોતાના રાજ્યની આખાઈ માટે દરેક કેળવણીના રાજ્ય કર્તાઓએ પણ આ સવાલ અગત્યનો ગણી પોતાના રાજ્ય તરફથી આવાં કેટલેક કાર્મ ઉઠાડવાની ખાસ જરૂર છે. મારા આસી. મેનેજર રા. રા. છગનલાલ વિ. પરમાનંદાસ નાણાવટી કે જેઓ એ વર્ષ ઉપર સ્વ-જીનાગઢમાં ડીસ્ટ્રીક્ટ વેટરીનરી ઓફીસર તરીકે કામ કરતા હતા તેઓના કહેવા ઉપરથી જણાય છે કે સ્વ. જીનાગઢના નામદાર એડમીનીસ્ટ્રેટર અહાદુર મીં. એચ. ડીં. રેન્ડોલ સાહેબે પણ આપણે આપણે જીનાગઢ રાજ્યમાં ખોલ્યું હતું કે જેના ઉપર દેખરેખ રાખવા માટે એક વેટરીનરી સર્જનને ખાસ બહાલ કરવામાં આવ્યા હતા. અતલબ એ રીતે તે રાજ્યમાં કેટલેક કંપની યોજના છેલ્લા એ ત્રણ વર્ષથી શરૂ થઈ છે તેવીજ રીતે બીજાં દેશી રાજ્યો તેમજ શ્રીમંત ગૃહસ્થોની મોટી યોજનાથી માંડી એક સાધારણ ગૃહસ્થની થોડી મુડીના વેપારમાં પણ ધણો ફાયદો થાય તે કાંઈ પણ રીતે અવશ્યવિક નથી. અતલબ આ દેખીતા નફાવાળા વેપારનો લાભ દેશના જીદા જીદા શહેરોથી માંડી નાહાનાં ગામડાંવાળાઓએ પણ લેવો જોઈએ.

છેવટે ખેતીવાડીની ખીલવણી અર્થે તેમજ ભેળસેળ વાળાં દુધ, ઘી, થી તંદુરસ્ત અગ-ડવા જે ભય છે તેમાંથી દેશના વતનીઓને બચાવી લેવા અર્થે અને ગરીબ બીચારાં નિર્દોષ અને નિરાધાર ઉપકારી પ્રાણીઓના રક્ષણ અર્થે દયાળુ રાજ્યકર્તાઓ, શ્રીમંત શેઠીઆઓ અને સાધારણ સ્થિતિવાળા ગૃહસ્થો આ વાત ધ્યાનમાં લઈ તેનો અમલ કરવામાં પાછીપાની ભર-શે નહિ, એવો આશા. સાથે આ નિબંધ સમાપ્ત કરવા રજા લઉં છું.

૩૦૬ શ્રોત્ર અખર, મુંબઈ નં ૨
શ્રી જીવદયા જ્ઞાનપ્રચારક ફંડ }
તા ૦ ૧-૧૦-૧૩

લલુભાઈ ગુલાબચંદ અવેરી.
ઓન. મેનેજર.
શ્રી જીવદયા જ્ઞાન પ્રચારક ફંડ—મુંબઈ.

શ્રી જીવદયા જ્ઞાનપ્રસારક ફંડના પ્રયાસનું શુભ પરિણામ.

૧૨૧

શ્રી જીવદયા જ્ઞાનપ્રસારક ફંડના

પ્રયાસનું શુભ પરિણામ.

કડી પ્રાંતના સુખા સાહેબે પ્રસિદ્ધ કરેલો હુકમ.

હજારો જનવરોને તેથી મળેલાં જીવતદાન.

ઉક્તફંડના સ્થાપક તથા જીવદયાના જાણીતા હીમાયતી રા. રા. લાભશંકર લક્ષ્મીદાસ જીનાગઢવાળા ઉપર મહેસાણાના એક વકીલ રા. રા. વેણીલાલ હરીદાસ નાણાવટી બી. એ. એલ. એલ. બી. એ. એક પત્ર લખેલા તેમાં મહેસાણા તથા તેની આસપાસના ગામોમાં નવરાત્રીના પવીત્ર દીવસોમાં ઠાકરડાએ પાડાનો વધ કરે છે તે વાષે હકીકત જણાવેલી હતી. તે ઉપરથી રા. રા. લાભશંકરે “સ્વર્ગના ઉમેદવાર ઠાકરડાએને અરજ ” એ મથાળાવાળું એક હુકમીલ જપાવી તેની એક નકલ મને મોકલતાં મને તે ઉપયોગી લાગવાથી તેની ૧,૦૦૦) નકલો જપાવી તેમાંથી દરેક પત્રોને તેની અંકડા નકલ રવાના કરવામાં આવી છે. અને તે ઉપરાંત તે ઠાકરડાએને ઉપદેશ આપવા માટે તથા નામદાર ગાયકવાડ સરકાર જેવા કેળવણીના રાજ્યકર્તાના રાજ્યમાં આવી રીતે અજ્ઞાનપણે લોકો ધર્મને નામે જનવરોનાં લોહીની નદી વહેવરાવે તે બંધ કરવા માટે ત્યાંના મેં સુખા સાહેબ હજુર અરજ કરવા માટે આ ફંડના ઉપદેશક રાં ૨૦ લગવત પ્રસાદ વીં જીવતરાય વૈષ્ણવને મોકલવામાં આવ્યા હતા, તેઓએ કડી પ્રાંતના સુખા સાહેબ મેં રા. બા. ગોવીંદભાઈ હાથીભાઈ દેસાઈના પ્રમુખપણા નીચે મહેસાણામાં એક ગંજવર જાહેર સભામાં અસરકારક બાષણ આપ્યું હતું જેને મેં પ્રમુખ સાહેબે દરેક રીતે અનુમોદન આપ્યું હતું અને શ્રી જીવદયા જ્ઞાનપ્રસારક ફંડના કારોબાર માટે સંતોષ બતાવ્યો હતા. તે ઉપરાંત પોતે દયાળુ વૃત્તિથી આકર્ષાઈને કડી પ્રાંતમાં કોઈએ નવરાત્રીમાં પાડા, બકરાં અથવા કોઈપણ જનવરોની હીંસા કરવી નહીં એવો લેખીત હુકમ બહાર પાડ્યો છે. અને આવતી નવરાત્રીમાં તથા દશેરાને દીવસે કોઈ પણ માણસ ધર્મને નામે કોઈપણ જનવરની હીંસા ન કરે તે બાબત સાવચેતી રાખવાના હુકમે તેઓ સાહેબે કડી પ્રાંત કે જેના તાબામાં આશરે ૧૩૦૦) ગામો છે ત્યાંના પોલીસ અમલદારો તરફ મોકલાવી આપ્યા છે. આ હુકમ પ્રસાર થવાથી જો દરેક ગામમાંથી નવરાત્રીનાં ૧૦ મહોટાં જનવરો ગણીએ તોપણ ૧,૩૦૦ ગામોમાંથી એાછામાં એાછા ૧૩,૦૦૦ મહોટાં જનવરો બચવાને પામ્યાં છે. એ કાંઈ એાછું પ્રશંસનીય નથી. આ સ્તૂતીપાત્ર કાર્યથી મેં ૨૦ બા. ગોવીંદભાઈ હાથીભાઈ દેસાઈએ હજારો નીર્દોષ જનવરોની હીંસા બંધ કર્યાથી તેઓ સાહેબે હજારો જીવોને જીવતદાન આપ્યાનું પુણ્ય કાંસીલ કર્યું છે, અને તેનો બદલો પરમકૃપાળુ પરમાત્મા તેઓને આપે તથા આવા દયાળુ કરાવો પ્રસાર કરવા માટે હજી આવી પણ ચઢીઆતા એાદા ઉપર તેઓ ચઢી તેઓના હાથે હંમેશાં પરાંપકારનાં કાર્યો થાય તથા આવા દયાળુ અમલદારનો દાખલો લખને નામં બ્રીટીશ ગવર્નમેન્ટ તથા દેશી રાજ્યના અમલદારો આવા પરાંપકારી હુકમે બહાર પાડવામાં ઉત્સાહી અને અને આવાં ઉત્તમ કાર્યોને આગળ વધારવા માટે તથા જીવદયાની હીલચાલ દેશમાં સર્વત્ર ફેલાવવા માટે

૧૧૨

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

આ કુંડને શ્રીમંત અહરસ્થો તથા બહેનો આર્થિક મદદ કરે અને તેનેપરીણામે હજારો બદલે લાખો નીદોષ જનવરોનાં લોહીની નદી વહેતી બંધ થાય તથા દેશમાં સર્વત્ર શાંતી પ્રસરે એવી પરમાત્માં અત્યે માહરી નત્ર પ્રાર્થના છે.

શ્રી જીવદયા જ્ઞાનપ્રસારક કુંડ
૩૦૯ સરાય ખગર-મુંબઈ નં ૦ ૨
૧-ગ્રોકટોબર ૧૯૧૩.

સેવક,

લલ્લુભાઈ ગુલાબચંદ ઝવેરી.
આનરરી મેનેજર.

સૂક્તરત્નાવલી માટે એક વિદ્વાન ગૃહસ્થનો અન્નિપ્રાય.

આ લઘુ કાવ્યગ્રંથ મહાત્મા શ્રીવિભ્યસેનસુરિના રચેલો છે. આ ગ્રંથ કર્તા અકબર આદ-શાહના વખતમાં થયેલા હતાં. તેમની વિદ્વતાથી પ્રસન્ન થયેલા આદશાહે તેમને જગદ્ગુરૂની પદવી આપી હતી. આ લઘુ કાવ્યમાં પાંચસોને અગીયાર સુભાષિતોના સંગ્રહ છે. તેની અંદર ગ્રંથકારે મનોહર દૃષ્ટાંતો આપી વ્યવહાર નીતિનો ઉત્તમ યોગ આપેલો છે. તેના વિવિધ સૂક્તરત્નોની શ્રેણીમાં લાલિત્ય યુક્ત કાવ્ય માધુર્ય દર્શાવેલું છે. અત્યેક સુભાષિતમાં ચમત્કૃતિ રૂપ રમણીય દૃષ્ટાંતો આપી રસમાધુર્ય વધારેલું છે-કાવ્ય પદ્ધતિ સરલ છે, છતાં તેને શબ્દ શોભાથી વિભૂષિત બનાવેલી છે. કાવ્ય રચના હિનોપદેશ તથા પંચતંત્રને મલતી છે, છતાં શબ્દ અને અર્થનું ગૌરવ તેનાથી ચડી-આતું છે. આ ગ્રંથમાં પ્રતિભા અને સત્ય ઉભયને અનુસરીને ગ્રંથકારે સુખાષક દૃષ્ટાંતો આપી વ્યવહાર નીતિરૂપ લતાને સારી રીતે ખીલાવી છે. સહૃદયના હૃદયને આનંદ ઉપભવનારી કાવ્યરીતિ પસંદ કરી ગ્રંથકારે નીતિના આતુર્યનો અપ્રતિમ અને ઉપયોગી યોગ આપેલો છે. કેટલાએક સુભાષિતો તો એવા મધુર છે કે, જેમાંથી વાચકનું હૃદય આનંદમય મૃદુતાવાળો ઉપદેશ સત્વર ગ્રહણ કરી લે છે.

આ લઘુ ગ્રંથ અત્યેક અભ્યાસીએ અને સાહિત્યના ઉપાસકે આદિથી અતંતસુધી વાંચવા જેવો છે. જેઓ ઇંગ્રેજી વિદ્યા સાથે સંસ્કૃત ભાષાના અભ્યાસીઓ છે, તેમને તો આ ગ્રંથ વર્ણોજ ઉપયોગી છે વરિષ્ઠ વિશ્વવિદ્યાલય (યુનીવર્સિટી) ના વિદ્વાનો, અને હાઈસ્કૂલોના વરિષ્ઠ શિક્ષકો જો આ લઘુગ્રંથને આદર આપે તો તેથી સંસ્કૃત અભ્યાસીઓને ઘણાં લાભ થયા વિના રહેશે નહીં. તે શિવાય જેઓ કાવ્યકુસુમની મનોહર વાટિકામાં વિહાર કરનારા કવિઓ છે, તેમને તેમની પ્રતિભાના પ્રભાવને વધારનારો આ લઘુગ્રંથ અતિ ઉપયોગી થઈ પડશે અને જેઓ જાહેર સભાઓમાં વક્તા તરીકે આગળ પડવા ઇચ્છનારા છે, તેમને પણ આ મનોરંજક ગ્રંથ સહાયકારક થઈ પડશે.

આ ગ્રંથના માધુર્યની વર્ણિકા જણાવવાને માટે ત્રીચેના બે પદો આપેલા છે, તે વાંચ-વાથી વાચકને વિશેષ ખાતરી થશે:—

નિર્મલાનાં સુવ્રતાનાં સંગઃ પ્રોચ્ચૈઃ પદપ્રદઃ ।

મૌક્તિકૌર્મિલિતાઃ સ્ત્રીણાં હૃદિ તિષ્ઠંતિ તંતવઃ ॥ ૧૨૭ ॥

“જેઓ નિર્મલ અને સુવ્રત (સારા આચરણવાળા) હોય તેમને સંગ ઉચ્ચ પદને આપનારો થાય છે. સૂત્રના તંતુઓ મોતીઓની સાથે મળવાથી સ્ત્રીઓના હૃદય ઉપર હારરૂપે ચડી બેસે છે. (મોતીના ઢાણાં યથા નિર્મલ અને સુવ્રત-સારીરીતે ગોળાકાર હોય છે.) ૧૨૮

વિવિધ સદુપદેશ

૧૧૩

હિત્વા વદનં કુલં શીલં પદ્મ લક્ષ્મી મુપાસ્મહે ।

ફલં તદ્વચ્ચં સત્પદ્મઃ કાકોડચિ નચ કેશરી ॥ ૧૩૦ ॥

“બલ, કુલ અને શીળનો ત્યાગ કરી અમે પદ્મની લક્ષ્મીની ઉપાસના કરીએ છીએ, એટલે કાકોડનો પક્ષ લેવાની ઇચ્છા રાખીએ છીએ. કારણ કે, પક્ષ (પાંખો) વાળો કાગડો વક્ષ ઉપર રહેલું રૂળ ખાઈ શકે છે અને કેશરીસિંહ બલવાન છતાં તે ખાઈ શકતો નથી. ૧૩૦

વિવિધ સદુપદેશ.

(સંગ્રાહક-દિલખુશ ૭૦ શાહ, મણેકપુરવાળા, પાલીતાણા.)

ગતાંક ૫૪ ૫૮ થી ચાલુ.

૧૦ રંરલતા એજ ધર્મ કહેવાય છે, અને કપટ એ અધર્મ કહેવાય છે, સર-લતા રાખનારો મનુષ્યજ ધર્મમાં જોડાય છે.

૧૧ કોટી સોનામહોર વડે પણ કયાંય ક્ષણમાત્ર આયુષ્ય મળતું નથી, માટે તે જ સર્વ ફાગટ બળ તો તેથી અધિક હાનિ બીજી શી છે !

૧૨. “ કામ, કેધ, દંભ લોભ તથા કપટને વશ કરવા, એજ ધર્મ ” એ પ્ર-માણે બાણીને જેઓ ધર્મ સેવે છે તેઓનેજ ઉત્તમ લોકોએ જ્ઞાની માનેલા છે.

૧૩, કોઈ તારી તરફ નિર્દયતાથી વર્તે તો પણ તેનો બદલો નિર્દયતાથી આપતો નહિ, પણ શ્રાપને બદલે આશિર્વાદ દેને.

૧૪ સજ્જન મનુષ્યોએ સત્ય, કોમળ તથા પ્રિય લાગે તેવાં વચનો હમેશાં બોલવાની ટેવ પાડવી.

૧૫ જ્ઞાની મહાત્માઓ અજ્ઞાની મનુષ્યોને હાથ પકડીને જોરાવરીથી ધર્મ કરાવી શકે નહીં પરંતુ તેઓના અમુક્ય સદુપદેશથીજ લોકો પોતાની મેળે ધર્મમાં પ્રવર્તે છે.

૧૬. મનુષ્યોને શુભ અને અશુભ એ બંને પોતાનાં કર્મોને અનુસરીને પ્રાપ્ત થાયછે.

૧૭. અહિંસા, ઈદ્રિયોનો નિરોધ, અને રાગ-દ્વેષના ક્ષયથી મનુષ્યો પૂર્જનિક-પણને પામી સદ્ગતિમાં બળે છે.

૧૮ હે બન્ધુઓ ! નદીઓના જોસળ'ધ પ્રવાહમાં વહી જતું પાણી જેમ પાછું આવતું નથી તેમ રાત્રી અને દિવસના સાથે વહીજતું આ તમારું આયુષ્ય પણ પાછું આવવાનું નથી માટે કલ્પવૃક્ષ એવા આ જૈન ધર્મનું ઉત્તમ પ્રકાર સેવન કરો.

૧૯ નિરંતર મન તથા ઈદ્રિયોને નિયમમાં રાખનાર મનુષ્યો કલેશને પ્રાપ્ત થતાનથી.

૨૦ જે કાર્ય કલ્યાણકારી હોય તે આજેજ શરૂ કરો ! પરંતુ સમયનો વાટ જોશો નહિં નહિતર કાળના ઝપાટામાં સપડાઈ પડશો.

૧ વિદ્યા, ધન, અને કુટુંબ એ ત્રણે પ્રકારના મહો દુષ્ટ પુરૂષોનેજ ગર્વ ઉપજાવનારા છે, પરંતુ ઉત્તમ પુરૂષોને તો શાંતિ આપનારા થાય છે.

૨૨ જો તમને શુભ ગતિમાં જવાની અભિલાષા થતી હોય તો કિંપાકના રૂળ

૧૧૪

આત્માનન્દ પ્રકાશ

સમાન વિષ જેવા વિષય-ભોગોને તણ હઇ ક્ષમા, સરલતા, તથા સત્ય ધર્મને રૂડી રીતે ગ્રહણ કરે.

૨૩ અયોગ્ય કૃત્યો કીધાં પછી પસ્તાવો થાય છે છતાં પણ મનુષ્યો ફરીને તેવાં કાર્યો કરવા દોરાય છે તે કેટલી મુર્ખ મનુષ્યોની મૂઢતા !

૨૪ આપણાં દુષ્ટ તથા બેદરકારીના કામો દેવા રૂપ છે અને તે દેવું મોડું વહેલું દુષ્ટ સ્થિતિમાં પણ અવશ્ય આપવું જ પડશે.

૨૫ જે મનુષ્ય ઉત્તમ એવો આ મનુષ્યલવ પામીને પરોપકારનાં કાર્યો કરવા ઉદ્યમ કરે છે તથા સફળ રૂપે સેવન અને જૈન ધર્મ રૂડી રીતે આશરે છે. તેને જ ધન્ય છે. (અપૂર્ણ.)

વર્તમાન સમાચાર.

ન્યાયી બ્રીટીશ સરકારનો એક ઉત્તમ ઠરાવ.

જૈનકોમના પવિત્ર તીર્થ આબુજી સંબંધી ખુશ ખબર—જૈનકોમના પ્રાચીન પવિત્ર તીર્થ શ્રી આબુજી (દેલવાર ટેમ્પલસ)નું નિરીક્ષણ કરવાને આવતા યુરોપીયન વિઝીટરો છેલ્લાં કેટલાંક વર્ષ થયાં તે પવિત્ર તીર્થની બદલના કેટલાક ભાગમાં છુટ સાથે દાખલ થતા, જ્યાં ફરીને જૈનકોમની અત્યંત લાગણી દુઃખાતી હતી. આ સંબંધમાં તાકીદથી ઉપાય લેવાને અને યોગ્ય બંદોબસ્ત કરવાને શ્રી જૈનશ્વેતાંબર-કોન્ફરન્સ આશ્રીસ તરફથી રજૂ પુતાનાના મે. એન્ટ દુધી ગવર્નર જનરલ સર કોલ્વીન સાહેબ સાથે બે વર્ષ થયાં પત્રવ્યવહાર ચાલુ હતો, જેના પરિણામમાં ગઇ પરમ દિને તેઓ નામદાર તરફથી આબુના માછરૂટ સાહેબ શ્રી. જૈન. શ્વે. કોન્ફરન્સ આશ્રીસને જણાવ્યું છે. કે “યુરોપીયન વિઝીટરો આમણનાં છુટ બટલી તેને બદલે કેનવાસનાં રલીપર પહેરીને દાખલ થવાની બહાલી ગવર્નમેન્ટ આફ ઇન્ડીયા આપે છે” આ ખબર સાંભળી જૈનબંધુઓની લાગણી દુઃખાતી બંધ થઇ છે.

ઉપધાનની ક્રિયા—હાલમાં મુંબઇ ખાતે મુનિશ્રી વલ્લભવિજયજી આદિ ૧૭ સાધુઓનું ચોમાસું હોવાથી આ શુભ પ્રસંગનો લાભ લઇ કેટલાક ભાઇ તથા બાબુઓની ઉપધાન કરવાની હઠ્ઠા હોવાથી મહારાજને પ્રાર્થના, કરી આશો વદ પ સોમવારનું મુહુર્ત નક્કી કરાવેલ છે. જે કાઠે પાંચમના રોજ લાભ નહિ લઇ શકે તેમને સાતમને શુધવારે પણ પ્રવેશ કરાવવામાં આવશે. ઉપધાનની સર્વ ક્રિયા—પાંત્રીસું અઠાવીસું વગેરેની ક્રિયા ઝવેરી ઉત્તમચંદ મુળચંદના તરફથી કરાવવાનું શરૂ થયેલ છે.

પ્રતિમાજી નિકાલ્યાં—જુનાગઢ રોટ હોરપીટલનું હાલનું મકાન પાડી નાંખી તેજ સ્થળે સારા પાયાપર બીહડીલ બાંધવાનું કામ શરૂ કરતાં ત્યાં પાચો ઓઢનાં શ્રીનેમનાથજી પ્રભુજીની પ્રતિમા અઢી ફુટ ઉંચા સંવત. ૧૯૬૬ ના આશો સુદ ૭ ને સોમવારે નીકાલ્યા છે. પ્રતિમાજી અલૌકિક તથા દેખાવમાં ભવ્ય મૂર્તિ છે. સદરહુ પ્રતિમાજી બે દીવસ સુધી રોટના કબજામાં એલાયદી રાખવામાં આવી હતી અને એમીનીરોટર સાહેબની તપાસ થયા પછી અત્રેના સંબંધી વિનંતીથી સદરહુ પ્રતિમાજી જૈનશ્વેતાંબર સંધને સોંપવાની રજા આપી હતી. અને સુદ ૯ ને રોજ સવારના હોરપીટલથી પખાલ પૂજન કરીને ધામધુમથી વાજતાં ગાજતાં મોટા દેરાસરજીમાં હાલ પરોણા દાખલ પધરાવવામાં આવેલ છે.